

ספר

פחד יצחק

פרקי מחשבה
על

פרצופי אבא ואימא

הדפסה ברזולוציה מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכנה -
פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס: 387 הודפס ע"י אוצר החכמה

עין חיים

שער אבא ואימא

ספר פתחי שערים

נתיב פרצופי או"א

ח"ב דף א' ע"א:

אות א':

למה פרצופי אבא ואימא לא נזכרו ע"י רשב"י באדרא רבא

ולמה נקראו בשם זה:

אבא ואימא שני פרצופים אלו לא הזכירם האלהי רשב"י באדרא רבא רק באדרא זוטא וטעמו כי אלו השנים אינם נחשבים לפרצופים גמורים בפני עצמם רק בגדר השלמה והתיקון בשביל ז' כו' כמו שיתבאר.

והעניין שנקרא בשם זה בדרך משל כמו באדם הגשמי אנו רואים שביאתו לעולם וגידולו והנהגתו הכל ע"י אביו ואמו כמ"ש: שלושה שותפים יש באדם הקב"ה ואביו ואמו כו', והאב נותן הטיפה בכלל וכו' כל פרטי אבריו וכל ענייניו והאם מציירת הטיפה כל ימי העיבור ומפרטת אבריו שניכרים כל אחד בפני עצמו ונשלם בניינו ואח"כ יוצא מבטן אמו ויונק מאמו עד עבור זמן ההנקה, ואז אביו ואמו מדריכים ומנהיגים אותו עד שנשלם.

והנה כל אלו הדברים נמצאים בפרצופים דלעילא שעיקר באצילות הוא ז"א שהוא כולל כל פרטי ההנהגה ונותן מציאות לכל הנבראים עליונים ותחתונים אך שלימותו והתגלותו בא בהדרגה ע"י או"א שהם המוציאים אותו לגילוי כמו שיתבאר באריכות כל פרטי העניינים של עיבור וניקה וגדלות במקומו בס"ד.

סוד מה שאמרו חז"ל: שלושה שותפים באדם אביו אמו והקב"ה:

וכמו שכולד שותף השלישי הוא הקב"ה שהוא הנותן נשמה וחיים לולד ע"י אב ואם, כמו כן כל ענייני ז"א נשפעים מעתיקא קדישא ע"י או"א שהם הענפים שלו

שעל ידם נותן לז"א כל שלימותו בדרך הדרגה, ולכן אמר הרב ז"ל שאו"א הם מלבישים את אריך חצי פרצופו של מעלה עד המבור.

עניין התלבשות הפרצופים זה תוך זה בסוד נפש ורוח וסוד העניין למה או"א מלבישים על חג"ת דאריך וז"א על הנה"י

אוצר החכמה

ועניין ההתלבשות הוא שכבר אמרנו כמה פעמים שכל פרצוף נחלק לשנים, עד הפרסה הוא עיקר פרצוף ומן הפרסה ולמטה הוא למטה ממדריגתו והוא מצטרף לפרצוף שתחתיו להשלימו ולהנהיגו וכמ"ש רבינו הגדול הגר"א ז"ל בכתביו שבאדם הוא עיקרו רוח שבו שהוא דרגא דאדם ונפש שבו הוא למטה ממדריגת אדם והוא נפש הבהמית שבאדם שניתן בו כדי להשלימו ולתקנו במידות הבהמית ותאוות הדבוקים בו להמשיכו אחר מדריגת הרוח שבאדם, ולכן הנפש הוא מקומו בכבוד למטה מן הפרסה משא"כ הרוח הוא בלב.

וכן כאן עיקר מקומו של ז"א הוא בחצי התחתון של עתיקא קדישא שהוא מתלבש בו להנהיגו ולהשלימו כפי ערכו בשיעור הנהגת התחתונים המסודר ע"פ התורה והמצוות כדי שע"י זה יתקנו ויעלו למעלה ממדריגתם שהוא בחי' קבלת שכר לעתיד לבוא באלף השביעי והוא ג"כ כאן שע"י זה יעלה ז"א אח"כ למעלה מן הפרסה וזה עניין או"א שהם הענפים המביאים מוחין לז"א מעתיקא קדישא שעניין המוחין הם לעורר המדריגות וכתריהם שיוזכו לזה ע"י עבודה השלימה של ישראל שע"י עלייתם כמו כן יעלה ז"א ג"כ למעלה והם סוד העטרת והכתרים שירשו בהר סיני וניטל מהם ונגנזו עד לעתיד לבוא באלף השביעי שיוזכו לזה. ובעולם הזה הם הולכים ומתגלים ונתקנים למעלה על השמים שבכל יום נכנסים תיקונים חדשים לעומת המצוות שבכל יום שהם ג"כ תיקונים חדשים בכל יום כמ"ש במקומו בס"ד.

וכן למעלה או"א נותן תמיד מוחין חדשים לז"א מבחי' שלמעלה ממדריגתו והיינו מחצי פרי' עליון של אריך ולכן אמרו: שאו"א מקומם למעלה מן הטיבור ושם הם מלבישים את אריך ר"ל שחובקים וכוללים אותו לקבל ממנו מחיצוניות שלו הראוי להיות יורד לז"א כמו שיתבאר.

אות ב':

המשך העניין למה חכמה ובינה נקראו בשם אבא ואימא וכן למה פרי' הז"א נקרא בן:

אבא ואימא נקראים כן על שם התיקונים שנותנים לז"א שהם מפלים לבניהם וכל כוונתם להשלים ולתקן את ז"א כמ"ש. והעניין נתבאר בכמה מקומות שהשמות

של כל דבר מורה על עניינו כפי מה שהוא, שזה עניין מעלת לשוננו הקדושה שאינו הסכמי, שזה היה חכמתו של אדם הראשון שקרא שמות לכל דבר. ושם אב מורה על שכל עניינו על הטיפה שניתן באימא שהיא כוללת ג' דרגין, שנים ימיני ושמאלי ואחד המכריע והם הג' קוצין של יר"ד דאבא, רישא וגזעא ושבילא, וכן סוד רת"ס (ראש תוך סוף) וכן כלל העובר הנולד מן הטיפה מתחלק לג' רבי"ג (ראש בטן גוייה) כמ"ש בספר יצירה באריכות.

אוצר החכמה

ולפי שאריך כולל שנים שתחתיו כמו כן נקרא אב בשם י"ה ועיקרו על שם ג"ר שכל פרצוף הוא מ' ספירות והב"ן נבנה מז"ת שבאביו שהוא שם ע"ב בדכחמה יוד הי ויו הי שג' אותיות דיו"ד הם ג"ר שנשארים באב והב"ן הוא ז"ת שבו ז' אותיות הנשארים שהוא ג' ב"ן, כמ"ש רבינו הגדול ז"ל בפירוש לישעיה.

ולפי שהאם מציירת הולד לפרטים שהם עניין המ"ט שערים של הבינה שבהם נכללים כל המדריגות של הנבראים שהם כלולים בז"א והמ"ט שערים עיקרם מ"ב וז' הם בחי' הנוקבים שבהם כידוע, וזה סוד שבשם מ"ב נברא העולם ויוצא מפסוק בראשית עד ב' דובוהו. שכל פרטי הנבראים נכללים בהם, ושער הראשון הוא הכלל ואח"כ מ"א אחרים הם הפרטים. וכן אות ב' של בראשית הוא בחי' בפני עצמה ונחשב בפני עצמה שהוא כולל כולם ונשאר רק מ"א ולכן נקראת א"ם שהוא מציירת א"ם שערים בפרטות בציור הולד ולכן הולד היוצא מאו"א נקרא "אדם" כי בהצטרף ג' דאבא ומ"א דאימא הם ד"ם והא' הוא שותף השלישי כח דעתיקא קדישא הניתן בו שהוא רוח חיים שבו כמו באדם התחתון שותף השלישי נותן בו רוח ונשמה וכו', ועתיקא קדישא הוא בסוד היחוד שמצדו בחי' יחידה והוא הא' של אד"ם שהוא עיקר רוח חיים שבו, והא' הוא כלל שם הוי"ה בציורו ולכן כמסתלק רוח החיים נשאר בסוד ד"ם לבד וכ"כ באדם התחתון כשמת ומסתלק רוח חיים שבו נשארא ד"ם והוא סוד מ"ת כל אחד כלול מ' שמסתלק א' דאמ"ת והוא סוד שם מ"ה שבו"א שא' דוא"ו דבי' שם הוא רוח החיים שבלב כמו שיתבאר במקומו בס"ד.

וזה סוד שם ב"ן ג"כ שבנוקבא שכבר הודעתך שהמ"ט שערים שבאימא שבה נכללים כל הפרטים הם מ"ב דכורין וז' נוקבין כידוע בסוד שם מ"ב ז' שבתות דנפקין מינה שהם מ"ב ימים של ו' ימי השבוע וז' שבתות, ובדכורא הם מ"ב וג' שבאבא עם א' דשותף הג' אריך הם שם מ"ה, ובנוקבא שמתגלים כל המ"ט עם ג' של אבא שמצטרפים לה הם ב"ן רק שהא' של עתיקא קדישא אין ניכר בשמה כ"כ, כי נוקבא לית לה מגרמה כלום ועיקר רוח חיים שבה בא לה מדכורא רוחא דשביק בגוה להוליד תולדות שאין אשה אלא לבנים ולכן אמרה רחל ליעקב: הבא

לי בנים ואם אין מתה אנכי, שמסתלק רוח החיים ממנה וכמ"ש: ויהי בצאת נפשה וכו', והוא א' שנכנס ג"כ בשם כ"ן ונעשה בסוד ג"ן כמ"ש: באתי לגני וכו' והוא הא' שבמילוי וא"ו דידה אחר שנותן בה הרוח היא שדה תרושה: וכגינה זרועיה תצמיח.

וזה סוד אד"ם וג"ן וישם שם את האדם אשר יצר, שהמקום של האדם הוא נוקבא שבו כמ"ש רבינו הגדול הגר"א ז"ל במ"א:

אות ג':

הסיבה למה או"א הלבישו רק על חג"ת דאריך מקום התפשטות הדיקנא דיליה

כבר כתבנו שמקום עמידת או"א הוא בחצי הפרצוף העליון של עתיקא קדישא ומקומם מן הגרון עד מיבורא דיליה.

והעניין כי לעולם הראש של כל פר' הוא מגולה ואינו מתלבש בתחתון ר"ל, שאין התחתון יכול לחבוק ולהשיגו שאינו לפי ערכו וגם אין בא להתלבש ולהנהיג את התחתון כיון שאינו לפי ערכו אלא הוא בבחי' שורש וראש לבד.

וכבר אמרנו למעלה שאו"א הם באים מב' תיקונים הכלליים של הדיקנא נוצר ונקח שהוא המתפשט עד המיבור ר"ל, שבהם נכללים כל התיקונים של כל המדרגות הצריכים לנכראים להסיר מהן כל המקומות שנפגמים ע"י עוונות וע"י קטרוג הס"א. וכן מוכנים שם תוספת הארות ועיטורי ההנהגות בתוספת שלימות שהם סוד המוחין חב"ד ולכן הזקן מתפשט עד המבור ששם התחלת מקומו של ז"א, ר"ל, שעד כאן הם הכל מדרגות שלמעלה מערכו, ולכן או"א שעיקרם הוא בשביל לתקן את ביניהם זו"ן מקומם שם נגד מקום הדיקנא רק ששם הם מתוקנים ונסדרים ע"פ סדר הנכון שיהיו ראויים אח"כ להשתלשל ולירד לזו"ן והם ב' מדרגות אבא עיקרו לתקן החסדים וצד ימינא של זו"ן, ואימא הדינין והגבורות של דכו"ן.

בישוב השאלה: שאם לית שמאלא בהאי עתיקא איך אומר הרז"ל שאו"א הלבישו זה על ימינו וזה על שמאלו דאריך: וכן ביאור מאמר חז"ל: חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה לפי סוד עומק הנהגתו ית"ש העכשוי והעתידי:

ולכן אמר הרכ ז"ל שאבא מלביש צד ימינא של עתיקא קדישא ואימא צד שמאל ואף שבאמת אין שייך בעתיקא קדישא בחי' התחלקות ימין ושמאל כמ"ש באדרא רבא: לית שמאלא בהאי עתיקא קדישא כולא ימינא, כי שם הוא בצד

היחוד ואין שם דין והוא כולו חסדים מ"מ שורש הדינין נמצא בו שהרי עתיקא קדישא הוא השורש לכל המדרגות הנמצא בו"א, אבל הכוונה בזה שבו"א שם הם דינין ממש גלויים מסודר להנהגת התחתונים, אבל בעתיקא קדישא הוא מיתוק הדינין ר"ל שבאמת הדין שלמעלה הוא עצם החסד וכמ"ש: כשם שמברך וכו', אך למטה בגילוי הוא הדין ובו כוונה הפנימיות הוא הטובה, שאחר הדין בא הטוב, והדין גורם הטוב, אך שהטוב שבא ממנו אינו מתגלה למטה רק אחר כלות סיבוב זמן ההנהגה כאלף השביעי שיתעלו כולם למעלה וז"א למקום עתיקא קדישא והוא מה שכתב רז"ל: לא בעולם הזה עולם הבא, עולם הזה על שמועות טובות הוא אומר ברוך וכו' ועל שמועות רעות וכו', אבל לעולם הבא כולו הטוב והמטיב ור"ל, שבעולם הזה ההנהגה ע"י ז"א שבו ב' דרכים חסד ודין ימינא ושמאלא וניכר כל אחד בפני עצמו בעולם הזה שרואים שיש בו טובות ורעות רק שהרעות הם בעצמם בפנימיות כוונתם טובות, והוא בסוד השקפת עתיקא קדישא על ז"א ולכן מברכים על כל אחד ברכה בפני עצמו שהברכה הוא בסוד התגלותם לנכראים אבל בעולם הבא שההנהגה תהיה ע"י עתיקא קדישא שבו מתגלה הטוב הפנימי שיוצא ע"י הרעות שקדמו להם לכן אז יהיה הכל ברכה אחת וזה סוד הברכות מורים על עניינם הטוב והמטיב הוא שם החסד שם כ"ב וע"כ, כ"ב היוצא מברכת כהנים שכולל כל החסדים הנמשכים ע"י הכהנים שהם בסטרא דחסד כשמברכים את ישראל ושם ע"ב ידוע כי הוא חסד חכמה שם ע"ב ודי"ן האמ"ת הוא בסטרא דגבורה די"ן דאדנ"ת.

אות ד':

סוד עניין החו"ג היוצאים מיסוד דעתיק המלובש תוך אריך שעל ידם נתחלקו חכמה ובינה לד' פרצופים דהיינו לאו"א וישסו"ת:

סדר הלבשת או"א את עתיקא קדישא הוא כי יסוד דעתיק יומין הוא מתלבש באריך ויסוד הזה כולל חו"ג ואלו החו"ג נתחלקו לד' מדרגות כי צד הגבורות שבו ירדו תחילה ואח"כ באו החסדים ודחו את הגבורות לחוץ ועלו למעלה סביב היסוד ממטה למעלה להתחבר עם החסדים שהם נשארו סתומים ביסוד הנז' ואח"כ כשיצאו גם החסדים אז דחו הגבורות לשמאל והחסדים הלכו אל הימין והגבורות נשארו חצים למעלה מן החזה וחצים למטה נגד מקום הגלוי וכן החסדים מימין בסדר זה והם ד' מדרגות והוציאו מכחם ד' פרצופים שהם או"א וישסו"ת, אכן החסדים חצים הם שיצאו לגילוי מפי היסוד למטה מן החזה אבל חצים העליון נשארו סתומים ביסוד וכל אלו הדברים צריכים ביאור והם דברים גדולים וסודות נעלמים.

ונמצא שהחסדים חצים מגולים וחצים מכוסים וזה הכל בשורש יסוד דעתיק יומין המשקף בשביל תכלית הבריאה ותיקונו שבוה אין הטוב העליון הנשאר מכוסה מתגלה לעולם, משא"כ בפרצופים התחתונים יוצאים החסדים כולם לגילוי כמו מו"א לנוקבא ששם נסדר מה שצריך להנהגת הזמן לפי העת ולפי העניין הצריך, ולכן צריכים שיצאו כולם, משא"כ ביסוד דעתיק יומין אינו בפרט אלא כלל הטוב המשקף לעתיד.

הסיבה למה יצאו הגבורות תחילה מיסוד דעתיק:

וסיבת יציאת הגבורות תחילה ואח"כ החסדים הוא בשביל שיסוד דעתיק יומין הוא דכורא ויסודו צר וארוך ואין מקום לסבול שניהם בבת אחת וגם זהו דבר עמוק מאד והעניין כתבתי כמה פעמים שעיקר מה שנפרש הזכר מן הנקבה הוא ביסוד, דהיינו שעיקר הבניין כל אחד ניכר ביסוד שבו שעליו עומד הבניין, וכן הזכר עיקרו להשפיע והנקבה עיקרה לקבל ולעצור בה מה שנותן הזכר בתוכה.

והנה מן הזכר בא הכל בכלל שהטיפה אין בה חילוק אברים והוא הכל כולל בשווה והנוקבא מפרטת אותו לחלקים ומגדלת ומגלה אותם כל אחד לפי שיעורו כעניין התבונה המחלקת דרכי החכמה הסתומה, ולכן צריך שיהיו זמן שיהיה הטיפה עומדת שם ברחמה עד שיהיו כל אבריו מצויירים.

בביאור מוד הזמן

ועניין הזמן הוא חילוקי המדריגות ששמו שהאברים והמדריגות נפרשים כל אחד לבדו ואינו נכנס אחד בגבול חברו, כמו כן הזמן הוא מתחלק לימים ולשעות ולרגעים שכל אחד הוא מדריגה בפני עצמה וכפי מספר ציור המדריגות כך הם מספר הימים והשעות שצריך העובר להיות בבטן, וכמו שיתבאר בס"ד בעניין עיבור דו"א ולכן שיהיו הזמן שצריך העובר להשהות ברחם הוא בהעלם שאימא מעלמת אותו בתוכה ואין מגלה לחוץ מדריגותיו עד שיהיה נתקן על פי הסדרים והמדריגות שלה.

ונמצא שמקום זה הוא בחי' דין וצמצום שכל דין וצמצום הוא בעומק שעניינו הסתלקות והעלם למעלה, וזה שכתב: שיסוד דאימא הוא רחב ועמוק שהגבורות שבה עשו יסודה שקיע לגו, משא"כ החסדים ששטבעם להתפשט ויש להם כח הדוחה אותם לחוץ ואין לו שיהיו זמן כי בחסדים אין כ"כ התחלקות המדריגות רק הכל נכלל באחד שהוא בסוד היחוד וכל מה שמצמצם יותר ומתרבה לחלקים הוא מצד הדין וסילוק הארה שבו, וזה שכתב שיסוד דדכורא הוא צר ואין לו מקום

והעניין בזה כבר כתבנו למעלה כי עתיק יומין שהוא בחי' תחתונה של עולם אין סוף שנקרא עתיקא קדישא הוא היורד להתלבש באריך, ר"ל, שהוא המקשר האצילות אל המדריגה היותר עליונה של הנצחיות והיסוד הוא החובק בתוכו כללות הדברים המסודרים במדריגת הנצחיות להביאם אל סדר הנהגת האצילות לקשרם במדריגה העליונה שלעולם יסוד הוא הברית וקשר כל המדריגות כמו שיסוד הבניין כולל כל הבניין וכן כל האברים נכללים בברית בתרי"ג איכויות שבו וכלל כל המדריגות הם חסדים וגבורות שהם ההתחלקות ב' דרכי ההנהגה וכל שורש הנבראים בדבר והיפוכו.

וסדר תיקוני הבריאה הוא שהגבורות באים תחילה כמ"ש: בתחילה עלה במחשבה להבראות במידת הדין וכו', שהטוב הגמור בא אחר הרע והדין וכן שלימות ישראל ותיקון העולם הוא בא לאחר זמן שהרע והעונש המגיע תחילה הוא סיבה להכאת הטוב, ועיקר הטוב הוא סתום ואינו מתגלה וכמ"ש בזהר הקדוש שטוב הוא: כד טוביה גניז בגויה, וזה הפרש שבין חסד לטוב שחסד הוא מתגלה למטה וטוב הוא הטובה הגנוז ברע כמו שכתב: מברכין על הרעה מעין הטובה וכו', וע"ז אמר הכתוב: טובה תוכחת מגולה מאהבה מסותרת, ר"ל, שהתוכחת הבאה לאדם בגלוי היא טובה מאחר שבא מצד האהבה המסותרת בו כעניין: כי את אשר יאהב ה' יוכיח וכו', ולכן הגבורות הם יוצאים בגילוי והחסדים נשארו סתומים וכל זה הוא מושרש למעלה ביסוד דעתיק יומין שהוא המוציא הארת פרצופי או"א שהם עיקריים בשביל תיקון הו"א שהוא תיקון וסדר כל הנבראים. לכן יציאתם תלוי ביסוד הזה. ולפי שאבא הוא שורש כל החסדים שבכל הנבראים ואימא שורש הגבורות שלהם לכן יציאתם ג"כ זה מהחסדים דעתיק יומין וזה מן הגבורות שבו.

והנה בסמוך יתבאר שאו"א הם מתחלקים כל אחד לב' מדריגות שהם אבא ויש"ם ואימא ותבונה, שהוא לפי הסדר שמתקנים את זו"ן לפי חילוק המדריגות, כמו כן כאן יש לכל אחד ב' שורשים, וע"ז אנו אומרים שהחסדים שביסוד דעתיק מתחלקים חצים למעלה מן החזה שהוא מדריגה יותר עליונה שבאריך המאיר לזו"ן וחצים למטה מן החזה שהוא מדריגה תחתונה יותר המאיר למטה וכן הגבורות, אך ההפרש הוא שהגבורות כולם הם מגולים שכן למטה בנבראים הם נראים יותר בגלוי שעיקר הנהגתם בתמידות הוא בצמצום ובדין לדקדק על כל דבר שמלך במשפט יעמיד ארץ משא"כ החסדים הן באים בסתימות ונגנונים לעתיד, רק לפרקים מתגלים ג"כ למטה לזמן הצורך כפי עומק מחשבה עליונה מה שצריך לשתף את החסד עם הדין להאריך אף או להשפיע טוב בשביל תיקונו כדי שיוכל לעמוד ולתקן יותר ע"פ העבודה.

וסיבה שיעצור בו החו"ג שלא לגלותם אלא תיכף מוציאם לחוץ, תחילה הגבורות ואח"כ החסדים לפי סדר ירידתם זה אחר זה בכלל כמ"ש, והבן דברים אלו מאד כי אי אפשר לפרט הכל בכתב רק לחכם ומבין מדעתו ודי בזה.

ביאור ההבדל שיש בהתפשטות הגבורות היוצאים מיסוד דעתיק לגבורות היוצאים מיסוד דו"א

ואלו הגבורות כאן הם עולים להתקרב אל החסדים משא"כ בז"א כשיוצאים יוצאים הגבורות מיד למטה והוא כי כאן בעתיקא קדישא הם קרובים אל השלימות ואין שם הפרש כלל בין הדינין ובין החסדים ששם הכל בסוד חסדים רק בסוד השורש לבד הם נקראים גבורות ולכן צריכים שם להתקרב אל החסדים ולהיות במקומם למעלה ולא להיות נפרד מהם.

אות ה':

בביאור ההבדל שבין החו"ג הראשונים לחו"ג החדשים הבאים מיסוד דעתיק

אלו החו"ג שכתבנו שביציאת הגבורות עלו למעלה הוא בסדר חו"ג הראשונים שבאו בעת שנתקנו סדר או"א, אבל משם ואילך כאשר מזדווג אריך בנוקביה להוריד חו"ג חדשים הם יורדים למטה במרוצה ואין עולים למעלה רק שאלו החו"ג הראשונים שהם למעלה תמיד הם מקבלים הארה מחו"ג החדשים דרך מסך היסוד והחו"ג אשר הם למטה הם מקבלים הארה מן החדשים בגילוי גמור.

והכוונה בזה שבבניין העולמות יש ב' דרכים הראשון: בסדר בנינם תחילת אצילותם, והב' הוא: ירידת השפע המתחדש תמיד, והיינו, שהנבראים שהוכנו תחילה לא היה ע"פ סדר העבודה בסוד: עולם חסד יבנה, רק הוכנו בשביל העבודה, ר"ל בסדר שיהיה ראוי שיצאו ע"י הנבראים והנשמות שיהיו ראויים להנהיג ע"פ התורה וע"פ הסדרים אשר הוכן להם, זה שכתב תחילת בניין העולמות ר"ל, שורשם וסדר בנינם, בזה היה ההכנה שיהיו החו"ג עומדים למעלה וחצים מכוסים וחצים גלויים כפי התכלית העולה מכלל סידור הבריאה, אבל בפרטות היורד בכל עת זמן לחיות הנבראים או בשביל תוספת שפע וטובה הנעשה ע"י זכות התורה והמצוות או יורדים החו"ג כולם ומתגלים למטה מה שצריך לנבראים לפי הזמן והעת, ולכן כל עסקם לירד למטה ולא לעלות כראשונים, אך לפי שיעקר גילוי האצילות ויציאת הנבראים היה בשביל סידור הזמן והעבודה לכן אנו אומרים שהראשונים מקבלים שלימות והארה מחו"ג החדשים המתחדשים בכל עת וזה גורם להתחלקות הפרצופים לד' מדריגות כמ"ש,

וכבר כתבנו בחדר הקודם שיעקר הגילוי הוא בגבורות שבהם עיקר ההנהגה בזמן לפי עומק העבודה על כל פרט ופרט ולכן הם במדריגה יותר גדולה מן החסדים והם נעשים עמרה לראש הצדיקים בעולם הבא בסוד: אשת חיל עמרת בעלה, שהאשה היא התורה והמצוות שעל ידם האדם עושה פירות, ותולדותיהם של צדיקים תורה ומעשים טובים. ולכן אמרו שהתורה מפי הגבורה ניתנה והתורה נמשלה לאש וכן למים שהם הגבורות שבחסדים שמהם בניין האשה ולכן בנוקבא הכל בא בפרט ושם הוא ההתחלקות הזמן וקו המידה שבה בוצינא דקרדינותא שעל ידה נמדד כל איבר וכל מדריגה בשיעורו המוכן לפי הצורך והיא נעשית עמרה לבעלה שהם הנשמות שיעקרו מן החסדים שביאתם לעולם מצד חסדו ית' כד' להיטיב להם והם מתעשרין משכר תורתם ומעשיהם הטובים לקבל שכרם בדיון גמור בדקדוק איש איש כדרכיו וכפרי מעלליו.

אות ו':

בביאור ההבדל שבין אריך לו"א לעניין החו"ג וכן למה החסדים ניתנו לו"א והגבורות לנוקבא

יציאת המדריגות ופרצופים שיצאו מהארת חו"ג דיסוד דעתיק יומין באריך אינם כיציאת הפרצופים ומדריגות שיצאו מיסודות דא"א שמתגלים בז"א שיתבארו במקומם.

וזה בא מצד ההפרש אחר הנמצא בין אריך לו"א, והיינו, כי באריך החו"ג שניהם בו רק זה בימין וזה בשמאל משא"כ בז"א הוא חסדים לבד והגבורות ניתנים לנוקבא.

והטעם כי כבר נתבאר שיעקר ההנהגה בתחתונים המסודר לפי העבודה היא מז"א שהוא ו"ק, נגד שית אלפי שנין, ועיקר הדבר הוא שתיקון העבודה והבחירה הוא לתקן המדריגות החשוכים ולהארים, והיינו, סוד התבסמות הגבורות ע"י החסדים, שלכן ניתנו (הגבורות) לתחתונים שהיא הנוקבא הכוללת מדריגות ב"ע. והנבראים התחתונים צריכים תחילת בנינם להיות בגבורות לבד שהם המדריגות לפי החושך והצמצום הנמצא בהם, וכפי ערך עבודתם בתורה ומצוות הם מתקנים ומבסמים הגבורות עם החסדים, וזה סוד זיווג ז'ין הנעשה ע"י בכל עת לפי ערך הזמן והעבודה. וכמו שלמעלה נכנסים אורות הדכורא שהם החסדים בנוקבא שהיא מגבורות כ"כ יורדים תיקונים למטה כבי"ע ג"כ מדריגות מאירות את התחתונות שהיה נמצא בהם החושך והצמצום בתחילה, וזה אינו בתמידות ובכל זמן רק בעת התיקון והזיווג. אבל אריך הוא המסודר לפי השלימות האמיתי באופן שאין קלקול

ואין קטרוג מצד הסטרא אחרא לכן שם תמיד הגבורות עומדים מבושמים ומאירים ע"י החסדים ולכן אריך, שני המדריות של חו"ג הם בו רק שזה ימין וזה שמאל, ר"ל, שהמדריות ניכרים כל אחת בפני עצמה מטעם שהם עומדים להנתן למטה ששם הם מתחלקים באמת.

בביאור ההבדל שיש בין הפרצופים המלבישים על אריך ועל ז"א שאלו יצאו בפנים ואלו באחור

ולכן אף שבאמת עתיקא קדישא כולא ימינא לית שמאלא ביה, מ"מ בדרך השאלה ושורש נקראים הגבורות שמאל נגד החסדים, ומצד זה נמצא הפרש בין ז"א ובין אריך, כי באריך הפרצופים שיצאו מהארתו שניהם עומדים בפנים שלו, רק שאבא ויש"ס כימינו ובינה ותבונה בשמאלו, משא"כ בז"א, לאה ורחל נוקבין דיליה, יוצאים מאחוריו, והיינו שזה בא מצד ההפרש הראשון שזכרנו שבז"א שהגבורות שבו הם בתחילה אינם מתוקנים שכך נסדרו בתחילה חסרי השלימות והתיקונים כדי שתיקונם יהיה ע"י האדם ע"פ עבודתו, לכן גם הנוקבין שהם השורש של הנשמות והאדריכל שבנאה אותם והאם המנהגת אותם, ג"כ היא נבנית מאורות בלתי נשלמים שאין זה כוונתו והארת פניו י"ת. לכן בתחילה הם עומדים באחור שהוא בחי' חזרת הארת פניו מהנבראים, וכמ"ש: והסירותי פני מהם וכו', וביאתם לפניו תלוי בעבודת התחתונים כשמתקנים מעשיהם וגורמים ביסוס כל המדריות החשוכים ע"י החסדים והם מחזירים אותם בבחי' פנים בפנים מסוד היווג דכר ונוקבא, משא"כ באריך שהוא מסודר לפי השלימות המתוקן בלי שום קלקול כלל, לכן הם תמיד פנים בפנים.

בביאור הסיבה למה לאה יצאה למעלה מן החזה ורחל למטה מן החזה ואילו יעקב ודור המדבר שניהם יצאו למטה מן החזה

עוד יש הפרש אחר ביניהם שב' הנוקבין שהם בינה ותבונה יוצא אחת במקום המכוסה דהיינו אימא, ותבונה למטה במקום המגולה, אבל למטה בז"א רק לאה ורחל נתחלקו בערך זה, אבל יעקב ודור המדבר שהם פרצופי ההארה שיצאו מהארת יסודות דא"א שניהם יצאו למטה מן החזה שהוא מקום המגולה, והטעם כי יסוד דעתיק המאיר באריך כולו אחד אף שכלול ג"כ מדכר ונוקבא, מ"מ נקרא דכורא שהוא למעלה ממדרית הגבול והזמן, ולכן הארתו גדולה יכולה להוציא ממנו הארה שיהיה מאיר ג"כ במדרית יותר גדולה שאין שם כ"כ מסכים ומחיצות וחילוק מדריות שהאור יהיה יוצא על ידם ולפי שתבונה היא צריכה להיות למטה מצד שצריכה אימא להתחלק במדריות להאיר בז"א לכן יורדת למטה מן החזה

ששם האור מוגבל ומצומצם יותר, והוא נקרא מקום המגולה, ר"ל: מה שמתגלה לפי מדרית התחתונים, אבל ביסודות דא"א שהם ב' מדריות נפרדים מצד שכאן התחיל הדבר להתקרב לפי ערך מדרית ז"א שהם המגדלים אותו והמולידים ומניקים אותו כמו שיתבאר בס"ד. נמצא שהאור הפנימי הגנוז בהם הוא דרך ב' מסכים רק למטה מן החזה מסתלק מסך אחד כי כאן כבר היה הצמצום שהיה היכולת באבא להאיר שלא ע"י מסך גבורות דאימא כמו שיתבאר במקומו, לכן פרצופי יעקב ודור המדבר שמקורן מהארת יסוד דאבא לא היו יכולים להתגלות בערך האור הגדול שהוא למעלה מן החזה שעדיין אור אבא סתום שם ויש לפניו ב' מחיצות, ר"ל, ב' מדריות המפסיקים בינו ובין התחתונים, לכן הוצרכו לרדת למטה במקום שהאור נקטן ויכול להתגלות בלא לבוש אימא.

אות ז':

בביאור עניין הפרשה המחלקת בין האברים העליונים שהם כל"י הנשימה לאברים התחתונים שהם כל"י העיכול

מקום עמידתם של א"א הוא מן הגרון דאריך עד טיבורא דיליה והפרשה מתחיל להפסיק באמצע אריך מנגד פניו מן החזה והולך ומתעקם לאחור ויורד הקרום עד הטבור מצד אחור.

וא"א עומדים בסוד פכ"פ והבטן שלהם נגד החזה התחתלת התפשטות הפרשה, וירכיים שלהם מסתיים נגד הטבור בסיום הקרום והפרשה.

וכוונה בזה כמ"ש למעלה שכל פרצוף מתחלק לב' מדריות אחד בחציו העליון ואחד חציו התחתון והפרשה הוא מחיצה מבדלת המסלק כל האורות למעלה ונשאר למטה בנה"י שהם הרגליים רק רשימו של האורות לבד שהוא בערך התחתון המלבישו, וכמו שכאדם חצר הכבד מבדיל בין חלב שבו רוח חיים ועיקר האדם לכבד ששם נפש הבחמית וכן הרגליים אינן עיקר האדם רק משמשים שלו מה שצריך לילך חוץ למקומו ומדריתו, וא"א הם המקבלים ומלבישים עיקרי האורות והמדריות המסודרים באריך שהם למעלה מן הפרשה, אבל המחיצה הזאת הולכת באלכסון, ר"ל, אינו בשווה רק סוכך ויורד לפי ערך המדריות ולכן נגד עיקר בנין א"א שהוא עד הירכיים שם המחיצה במדרית יותר גדולה ואינו סוכך כ"כ כמו נגד הירכיים שלהם שהארה הנמשך מן הרגליים דא"א שהם העיקרים הנכנסים בז"א צריכים ג"כ למחיצה, אבל תהיה עבה ויורדת במדרית יותר כדי שז"א יהיה יכול לקבל בערכו.

וכן מצאנו בפרוכת שהי' מבדיל במקדש ובמשכן בין ההיכל ובין קודש הקדשים

שהיו בדי הארון בולטים בפרכת כמין שני דדי אשה והוא מקום ההבדל בין נגד החזה שהוא בעליונו של הפרוכת ובין המבור שהוא למטה, ושני הכרובים בקודש הקודשים עומדים מימין ושמאל של הארון, שהארון הוא יסוד עתיק שבאמצע קודש הקודשים כידוע שהוא נקרא ברית, ארון הברית, ששם הלוחות ה' חסדים וה' גבורות שביסוד הזה, והארון הוא מחיצת היסוד ולפי שהוא כולל ב' יסודות כל אחד דכו"ן, נוקבא דיליה סובב בסוד גבורות ודכורא בפנימי חסדים, והם ג' ארונות שעשה בצלאל, מסביב ב' של זהב סוד נוקבא, ופנימי של עץ חסדים.

שאו"א היוצאים מכח החו"ג דעתיק הם סוד ב' הכרובים וכן ביאור סוד הפרוכת ושני בדי הארון

ואל"ו החו"ג שביסודו הם אשר הוציאו או"א שהם ב' הכרובים ופניהם איש אל אחיו שאו"א עומדים כן והם שנים שהם ארבע, שלכל אחד ב' כנפיים והם או"א ויש"ם ותבונה, ועומדים באמצע קה"ק ורגליהם בארץ והם לעומת אמצע הפרוכת מנגד ב' דדים הבולטים בחזה עד למטה לארץ שהוא סיום הירכיים שלהם כמו שנתבאר. ונקראים כרובים בסוד "ברוך" שהוא יסוד ששם ציוה ה' את הברכה על הררי ציון.

וידוע כי אבא מתגלה באימא ונכלל בה ושם הם שניהם בסוד תנ"ה ב' פעמים כרו"ב שהם ג' מילויים דאהי"ה דאימא, והפרוכת הזה הוא המבדיל בין אורות או"א לזו"ן ושם נקבעים כל המדרגות של או"א להאיר לזו"ן דרך מסך, וידוע שמילויים דאו"א הם רל"ב ותנ"ה הם תרפ"ז, ונגד י"ט מדרגות כללות של או"א שהם ט' ספירות דאבא וי' דאימא כידוע, שבדכורא בחי' מלכות שבו נכללת ביסוד בעטרה שבו ונחשבים לחד, ולכן נקרא על שם פרוכ"ת, וגם נרמז בשם זה סוד תרי"ג דדכו"ן חו"ג רמ"ה ושם"ה וסוד מ"ה וב"ן שנבנים מהם או"א שהם חו"ג, והו' הוא נעלם בו שהוא יסוד דעתיק המאיר שם וגם הוא נגד כתר דז"א המתחיל מתחת הפרסה שהוא נקרא אלהיים לקבלה דעתיקא קדישא שבו מתגלה עומק הדין, מה שלמעלה היה בסוד שורש לבד והם ג"כ אותיות פרוכ"ת, וב' בדי ארון שהם בולטים בפרוכת הם הארת ב' היסודות הנכללים בחד מיסוד דעתיק שהם נמשכים דרך המחיצות של היסודות ומאירים בפרסה וכל בד הוא ו' שהוא יסוד והבן.

אות ח':

בביאור העניין למה אין לאבא ואימא בחי' שערות

אבא ואימא ראשם מגיע עד דיקנא דאריך כי הם נכללים בב' מזלות שאלו הב'

מזלות הם סוד שורש השפעות חו"ג של כל עלמין וכל ענינים של או"א הוא בשביל להשפיע לבניהם ואין להם עניין שערות של הגולגלתא שהוא בחי' הסתלקות האורות למעלה שהוא נקרא אור מקיף שעניינו שהאורות שבראש הפנימיים יוצאים ובוקעים דרך מסכים ומחיצות והסתלקות וצמצומים, כמ"ש באורך בענין השערות שעל גולגלתא דאריך, אבל כאן באו"א אין הדבר כן, מטעם שכל ענינים לתקן את זו"ן, ולכן כל מה שמקבלים מב' מזלות של הדיקנא הם משפיעים תיכף אל זו"ן.

הסיבה למה לא נסדרו המ"ה וב"ן בזמן התיקון י"ם דמ"ה כנגד י"ם דב"ן

ואל"ו ב' פרצופים נבנו מסוד מ"ה וב"ן וכן כל הפרצופים כמ"ש בענינו באריכות במקומו. ונתבאר שם שלא נסדרו הפרצופים עניין חלקי ב"ן לעומת חלקים של מ"ה שאילו היה כן היו כבר העולמות מתוקנים ולא כן היה הכוונה כל זמן שהבחירה שולטת בששה אלפי שנים, לכן לא נסדרו המ"ה וב"ן זה כנגד זה כדי שיהיה מקום למטה לסטרא אחרא להמצא שע"י זה גורם שינויים הרבה במצב הפרצופים העליונים וסדר התיקונים של מ"ה אשר הוכנו לעומת הקלקולים הנמצאים בב"ן ונסדרו כפי עומק מחשבה העליונה כל אחד במצבים הראויים לו, והוא אשר כתב הרב ז"ל שאו"א לקחו שניהם בינה דמ"ה ובכ"ן לקח אבא ז"א דחכמה דב"ן ואימא ז"ת דבינה דב"ן וזה גרם ג"כ שינוי מצב במ"ה וב"ן דזו"ן כמבואר שם.

אות ט':

מבאר ה' בחי' שיש באו"א והיפוכם בזו"ן והם: שהם תמיד שווין בקומתן, ושזיווגם הוא רק פב"פ, וזיווגיהו תדיר, ושהם רחמים גמורים, ושזיווגם הוא בסוד החיבוק

חמשה מדרגות חלוקות יש בין או"א לזו"ן.

הראשון: כי או"א הם תמיד שווין בקומתם משא"כ בזו"ן שהנוקבא יוצאת מחצי פרצופו ולמטה. והכוונה בזה כמ"ש בכמה מקומות שזה ההפרש שבזו"ן הגיע המדרגה שהם בסדר הנהגת התחתונים ממש בששה אלפי שנים שלא נתקנו הנבראים עדיין בשלימותם, לכן אין הנוקבא שהיא כללות כל שלמטה נשלמת כ"כ ואינה מקבלת כל התיקונים והאורות של הדכורא מראשית התפשטותו רק ממה שהוא נשפע מחציו ולמטה שהן מדרגות יותר פחותים, משא"כ או"א שהם מסודרים לפי ערך התיקונים הצריכים לירד לזו"ן למטה, לכן שם הנוקבא נשלמת בכל הדרכים של הדכורא לקבל מדרגות עליונות שבו זה לעומת זה.

אות י':

ביאור עניין התחלקות אימא לג' פרצופים שהם בינה וב' תבונות וכן עד"ז בפרצוף אבא ועוד יבואר למה בשביל מוחין דעיבור, ישסו"ת עולים ונכללים באו"א משא"כ בשביל מוחין דגדלות ב', שאו"א יורדים ונכללים בישסו"ת

כבר כתבנו שאו"א מתחלקים לב' מדריגות, שמחציים ולמטה הוא ישסו"ת. ואלו הב' התחתונים גם הם מתחלקים עוד, וזה נקרא תבונה ראשונה ושניה. וכן הוא בחכמה סוד יש"ם מתחלק ג"כ כמו בתבונה, והיינו, שישסו"ת הזאת אינם נכנסים להאיר בזו"ן בכל חילוקי מדריגותיהם הנמצא בהם, אלא במדריגות תחתונות שבהם שהוא מחציים ולמטה. וגם אלו מתחלקים ג"כ ע"ד זה, והיינו, שהארת חו"ב בזו"ן אינו שווה לעולם, אלא מאיר בכמה מדריגות זו למעלה מזו כפי ערך תיקון זו"ן כפי שהם מוכנים לקבל הארת חו"ב לפי העת והזמן ולפי ערך עבודת התחתונים והם המתחלקים בסוד ג' מדריגות דצל"ם כמו שיתבאר במקומו בס"ד.

ואלו הב' מדריגות לפעמים נכללים לאחד על ב' מדריגות.

הראשון שהתבונה עולה ונכללת בבינה וכן הוא יש"ם באבא, ולפעמים להיפוך שבינה יורדת להיות נכללת עם התבונה וכן הוא באבא עם יש"ם, והיינו, כי בעיבור ראשון דו"א אז נכללין ישסו"ת באו"א עילאין, אבל בזיווג ב' דמוחין אז נכללין או"א בישסו"ת.

והכוונה שתחילת בניין העולמות, ר"ל, שורשם וסידורם הוא שיהיה התחתון גנוז בעליון וטפל אצלו כמו בעת העיבור שהולד הוא בבטן אמו וטפל אצלה, כעניין שאמרו: עובר ירך אמו הוא, כי הוא צריך שיכנה על ידה ונקרא על שמה, משא"כ בעיבור שני אז הוא זמן ירדת המוחין, ר"ל, שאו"א נותנים שלימות לזו"ן שגם במקומם למטה יהיה להם גמר תיקונם ושלימות וכל הסדרים הטובים הנמצא בהם באו"א עצמן, לכן אנו אומרים שאו"א צריכים לירד למטה ולהיות נכללים בישסו"ת שהם המתפשטים בזו"ן, כמ"ש בזהר שתבונה נקראת: כד ינקא לבנין, ולכן בינה עיקרו ע"ש או"א שהבן נכלל בהן והם אותיות ב"ן י"ה, משא"כ תבונה עיקרו ע"ש זו"ן שהם ב"ן וב"ת ועוד כי בבינה לא נז' רק הבן לבד כי הוא על מדריגת עיבור ראשון שאז הנוקבא עדיין לא נבנית כלל אלא בסוד נקודה לבד והיא במדריגת פסיעה לבר כמו שיתבאר במקומו בס"ד, משא"כ בעיבור ב' שאז כבר הנוקבא נגמר פרצופה ולכן נזכרים שניהם בפירוש.

וצריך שתדע כי התבונה אף שאמרנו שהיא מחצי פרצוף ולמטה מבינה, אינה ממש חציה רק בחי' מלכות של הבינה היא הנקראת תבונה ולפי שלעולם מלכות נעשית פרצוף ועומדת מן החוזה ולמטה כמו בזו"ן למטה, לכן גם כאן אנו אומרים שתבונה היא מחצי הבינה ולמטה, והיינו, שהאימא שהיא באה להתפשט ולתקן כל

ועניין זה גורם ג"כ עוד חילוק הב' שאו"א הם תמיד פכ"פ ר"ל שאור פנים דאבא מאיר לאור פנים דאימא והאור מתלהט מב' הפנים שלהם למטה שהוא בהארה יותר מרובה ממדריגות אחוריים.

הנהגה

עוד גורם הפרש שלישי שאו"א זיווגם מתמיד בלא הפסק כלל שהוא זיווג חיות העולמות שא"א לנבראים לקיים [להתקיים] זולתו. והוא הארת החסד הנשפע מאריך אף שלפעמים אין העולם כדאי לכך, בשביל העתיד, כדי שלא יחרב העולם ח"ו. והוא על דרך אדם נדיב שמלוה לעני בשעת דוחקו שיהיה לו חיווק וישלם לו לאחר זמן. ועניין זה בא מאו"א שהם הממשיכים מוחין מאריך למדריגה זאת, משא"כ ב"א. גם זיווג חיות העולמות נפסק לפרקים בעת שעל פי עומק הדין ח"ו אין המשפט שהוא ז"א מסכים לקיום הנבראים, הוצרך לפנים משורת הדין שהוא למעלה מהנהגת ז"א אלא מאריך ע"י או"א כמבואר.

וזה עצם החילוק הד' שכתב הרב ז"ל שאו"א לעולם רחמים שניהם שגם אימא עצמותה רחמים רק דינין מתערין מסטרהא, והיינו, ששם הדין ממותק אחר שנתקן שהוא טוב יותר מן החסדים שהם בבחי' מתנת חנם, שזה סוד: שבינה נקראת עולם הבא דהיינו שכר הנשמות בדין אחר שנתקנו, ונמצא שהטוב המעוטר הזה גורם לדין למטה שיהיה הכל ע"פ מעשה הטוב ולא כגדר: נהמא דכסופא, וזה בא מצד הארת פנים בפנים שמאירים או"א זה [בזה] בכל התיקונים הצריכים להם.

עוד יש חילוק ה' שבאו"א יש תמיד חיבוק, כתרין רחימין דמתחבקינ, והחיבוק הוא סוד התכללות חו"ג זה בזה שלעולם ימינו תחת שמאלה וכן להיפוך. והוא עניין ביסוס הגבורות עם החסדים במעשה, שבמוחין הם במחשבה שהם בסוד נשיקין דרחימותא, והעניין כי הזיווג בדכו"ן הוא כג' מדריגות.

א' נשיקין, ב' חיבוק, ג', זיווג העיקרי, והוא כי לעולם כל פר' מתחלק לג' שהם נכללים בראש בטן גויה והוא חב"ד חג"ת ונה"י שהם בסוד נר"ן. והזיווג הוא כג' חלקים הנ"ל, במוחין חב"ד הוא בנשיקין שמדבק מחשבתו במחשבתה באהבה ושם מתדבקים ב' הרצונות של המשפיע והמקבל בתכלית המחשבה ע"י הדעת דסליק לרצון דעת בכתר. וכידים הוא בסוד החיבוק חג"ת, ובנה"י הוא זיווג היסודות. ובזה נכללים יחד כל מדריגות של הזכר עם של הנקבה וכל אלו חג' הם בשלימותם באו"א והבן.

המדריגות של ז"א אינה נכנסת בו אלא בחי' התחתונה שבה, כי כן שיערה המחשבה העליונה ע"פ סדר המדריגות וההשתלשלות, אך בחי' תחתונה זו נסדרת בכל המדריגות ותיקונים שמקבלת מן החוזה ולמטה דאימא שהוא אחר הצמצום והסתלקות האורות שנעשה בכל פרצוף ע"י הפרסה כמ"ש כמה פעמים.

וכבר כתבנו שכמה מדריגות יש בבינה ותבונה שסדר הארת התבונה בז"א הוא לפי ערך הזמנים ויש בהם כמה שינויים שלפעמים מאירה בו במדריגה פחותה מאד ולפעמים במדריגה יותר עליונה ולפעמים עוד יותר במדריגה כפי הכנת הז"א לפי תיקונו ע"י עבודת התחתונים, ולפי ערך זה מתחלקים גם בבינה עליונה ששם נסדרים אלו התיקונים שהם צריכים לירד לתבונה להיות בערך ז"א לפי הכנתו, רק בבינה הם בבחי' שורש ומחשבה ובתבונה הם נסדרים בפועל בסוד התלבשות מוחין, ולכן כל המדריגות המסודרים בבינה עליונה הם המתלבשים תוך התבונה רק החיצוניות של הבינה נתלבשו ונעשו פנימיות תוך התבונה כי התחתון מקבל החיצוניות ודבר המתגלה לבד, אבל פנימיות הדבר נשאר במחשבה.

אות י"א:

בו יבואר מהות חכמה ובינה ישראל סבא ותבונה בסוד המושכלות

ואע"פ שהם הרבה מדריגות בתבונה וכן בחכמה מ"מ בדרך כלל הם ג' חכמות וג' בינות, והיינו, בינה וב' תבונות. וכן בחכמה לעומתו, רק שחכמה הוא בכלל ובינה הוא בפרט שהיא המחלקת ומפרשת דרכי החכמה שהם כלולים בחכמה כל"ב נתיבות בסוד יו"ד שבשם שהם ג' יודי"ן: רישא וגזעא ושבילא וב' משחתין ביניהם, ואלו בג' הם סוד ג' חכמות, כמ"ש רבינו הגדול ז"ל בפירוש למשלי, שהם:–

א', חכמה הנעלמה מעין כל חי והוא שורש החכמה הגנוז ברצון העליון שהוא קוצו של יו"ד.

והב', הוא כלל החכמה הנגלה רק לחכמים.

והג', הוא חכמה המתגלה, והוא שביל החכמה הנכנס בבינה שע"י החכמה הגלויה מפרשים החכמה הסתומה ומחלקים דרכיה מבחי' בינה והוא יסוד חכמה הגנוז בבינה ומזדווג עמה, ונגדה הם ג' בינות בינה וב' תבונות כמ"ש.

וזה סוד מ"ש בספר יצירה: **הבן בחכמה וחכם בבינה**, שכל אחד כלול זה מזה, וכמ"ש רבינו הגדול ז"ל בפירוש שם שחכמה הוא הכלל מה שמקבל מרבו ותבונה שבחכמה הוא להבין החכמה על כוריה ובינה הוא הבנת הדבר מתוך דבר, ותבונה שבבינה הוא להבין איך יצאה הבינה מתוך החכמה ואיך תלוי דבר המובן מתוך הדקדוק של החכמה והיא מתחברת עם התבונה שבחכמה.

וכן הוא למעלה באצילות שכל הדרכים המסודרים של כלל הנבראים וכל דרכי הנהגתם הם הכל מסודרים בכלל בחכמה עליונה, שע"ז נאמר: בראשית ברא אלהים וכו', ושם את השמים לרבות תולדותיהם וכו', והם כ"ח אותיות שבפסוק זה בסוד: חכמ"ה כ"ח מ"ה והם כלל כל התורה, שכל אותיותיה הם כוללים כל פרטי הנבראים וכל דרכי הנהגתם שמבואר בו מבראשית עד לעיני כל ישראל, כמ"ש רבינו הגדול ז"ל בפירוש לספרא דצניעותא והם מתפרשים שם כל"ב נתיבות שהם ל"ב אלהים דעובדא דבראשית והוא התבונה של החכמה שהוא סוד ב"ת רא"ש של בראשית והוא ב"ת נתיבות, כמ"ש רבינו הגדול ז"ל שם, ששם הוא התבונה של סידור הדברים הנכללים בחכמה עליונה שהוא הרא"ש.

ובינה הוא סדרם של פרטי הנבראים והיאך יצאו מעומק חכמה עליונה לידי ציור והוא הפרט של מעשה בראשית שמפרש שם אח"כ מפסוק: והארץ היתה תוהו וכו', עד תיבת לעשות, ושם הם הל"ב נתיבות כל"ב אלהים שהוא תבונה שבחכמה הקשור עם תבונה שבבינה והבן מאד.

אות י"ב:

ביאור ענין ב' זיווגים שיש באבא ואימא בסוד אותיות ונקודות

שני מיני זיווגים הם באו"א. הראשון כשהם שווין בקומתם, והשני הוא זיווג של מקרה שהוא לפרקים והוא בבחי' הרכנת הראש שלהם שהוא סוד זיווג יש"ם ותבונה כמ"ש, דהיינו, שהזיווג הוא מנה"י שלהם לבד שהן מקטינים ומצמצמים אורות שלהם שיהיו מתלהטים יחד רק בערך אור של נה"י שלהם לבד, והוא בעת שאין ז"א שלם שצריך לאמו וצריכה שתרכיב עליו לשומרו בסוד: כנשר יעיר קנו.

והיינו שבעת שהעונות גורמים ונמצא קטרוג לסט"א תוכע דין להחריב העולם ק"ו וקטרוגו נוגע למעט ולגרום בלבול בסידור המדריגות של ז"א שהם מתפעלים ע"י התחתונים, וצריך שאימא תשפיע מכחה שהוא האור הגורם ביטול הסט"א והוא מגרש אותם שלא יוכלו לקטרג.

והוא בסוד סוכת שלום דפרישת גדפאה וז"א חוסה בצילה. והוא שמה דבינה הוי"ה אלהים בפנים ובאחוריים הוא יב"ק ותל"ח גי' נש"ר, כמ"ש רבינו הגדול הגר"א ז"ל בפירושו לפר' האזינו ע"ש, מה שכתבנו בביאור דבריו. והוא ג"כ סוד ק' שערי בינה שכל אחד כולל י' דרגין ועם כללות הן' הוא נש"ר והוא השומר את גוזליו שהם זו"ן מקטרוג הסט"א שעל זה נאמר: ואשא אתכם על כנפי נשרים, שאז ביציאת מצרים היה קטרוג על ישראל.

ועוד מתחלק זיווג שלהם לב' מדריגות. אחד נקרא זיווג שלים ואחד זיווג דלאו

אימא זון, ואבא נכלל באימא כידוע בסוד ג' מדריגות שהם נר"ן וג' מדריגות של ראש¹ בטן גויה של הפרצוף בכללות, ואימא מקננת בכריאה.

וכאשר הזיווג באו"א בשלימותו אז אימא מקבלת מאבא אור גדול ויועיל שע"י זה גם בריאה יאיר בכל מדריגותיו משא"כ כשזיווגם הוא רק בבחי' הרכנת הראש שאין מאירים באימא רק סוד ו"ק של אבא לבד, וזו"ן דאצילות מקבלים מהם רק סוד יניקה לבד שהוא ג' בבחי' הארת ו"ק כמ"ש במקומו. לכן גם בבריאה אין נשלם חכמה שבו רק בבחי' ו"ק לבד, רק מדריגות תחתונות שבו שהם זון דבריאה אלו יצאו תחילה בכל מדריגותיהם. וגם ע"י הזיווג הזה מאירים זון דבריאה ומקבלים שלימות גדול בסוד מוחין גמורים. וכן הוא כאשר זון דאצילות הם עוד יותר במדריגה פחותה רק בסוד ג' על ג' אין הכריאה נשלם שגם זון שבו אין מקבלים רק בבחי' יניקה לבד, כי בריאה היא מראה שבה מתראים מאורות עליונים דאצילות וכפי ערך האורות בהתלהטם כך הוא למישה המראה הזה. והכל לפי ערך עבודת התחתונים ומ"מ גם בחי' זיווג הרכנת הראש אינו שווה תמיד כי כאשר אימא מתלבשת בז"א אז מאיר בו יותר משא"כ כשמתלבשת בנוקבא כי אז צריכה להקטין אורותיה יותר בערך הנוקבא שהיא למטה ממדריגות ז"א, ולכן אז בחי' יניקה שבז"א ג"כ אינו בשלימותו בסוד מוחין דיניקה רק בבחי' ו"ק לבד בלא גדפין כמ"ש הרב ז"ל, והבן.

אות יד:

מבאר איך או"א וישסו"ת מרומזים ב"ה דהוי"ה ואיך הם מתבטאים בעולמנו

אבא ואימא וישסו"ת אלו הם נרמזים ביו"ד ה"י של השם. והיינו כי יו"ד, במילוי ו"ד שלו הוא צורת ה' שהיא בינה ושם כח"כ עילאין, חכמה יותר גלויה מבינה, אבל ישסו"ת, מדריגה תחתונה שבהם, הם סוד אות ה"י ראשונה של השם שמילואה י, ושם החכמה נעלם והבינה יותר גלויה.

והדבר מוכן ע"פ מש"ל בשם רבינו ז"ל כפי' למשלי כי חכמה עילאה הוא מה שמקבל מרכו בכלל, **ותבונה שבו הוא יש"ס להבין דבר על כוריו, ובינה עילאה** הוא הבנת דבר מתוך דבר **ותבונה שבו הוא להבין דבר הבינה על כוריו.**

והנה לפי זה חו"כ עילאין הם ככלל החכמה, והבינה, ודאי דהבינה יותר נעלם כי בעת שמקבל החכמה מרכו בו נכלל הבנת דבר מתוך דבר. אך הוא נעלם כל הזמן שאין תלמיד מתייגע עצמו להוציא הבינה מן החכמה ולכן הוא בסוד ו"ד הנעלם ביו"ד שהי' הוא בכתובה בגלוי והו"ד בהעלם במחשבה, וכמו שהחכמה הוא בכלל אחד והבינה מתפרדת לחלקים, כמו כן כאן ב"ה הוא ציור גולם אחד וכו"ד

שלים. והיינו כשהזיווג הוא ליתן מוחין לזון מוחין גדולים שיהיה בכחם להוציא נשמות חדשות בעולם, ואז הזיווג הוא בבחי' חכמה שבאבא עם אימא, והשני הוא כדי ליתן מוחין לזון לחיות העולמות או לחדש הנשמות הישנות שכבר יצאו והוא רק בבחי' בינה שבו עם אימא, והיינו, כשהחכמה נותן המוחין והטיפה לאימא בהארה מרובה ונקרא שמאיר מחכמה שבו שהוא סוד שמות מנוקדים, אבל כשנותן הטיפה בהארה מועטת נקרא שמאיר מכינה שלו לבד שהם אותיות בלי ניקוד.

והעניין כי האותיות הם מכינה והנקודות מחכמה כמ"ש כמה פעמים שהנקודות הם הנפש והחיות של האותיות שהאותיות לבד הם רק כלים בלא נפש כגוף בלא נשמה כמו שאין הברת האותיות ניכרת בלא נקודות, כי אין דיבור בלא נקודות, וזה סוד מה שכתבו רז"ל במדרש: שאחר חרבן בית המקדש יושב ודומם, ולעתיד לבוא כתיב: ונגלה כבוד וכו' כי פי ה' דבר, כי עכשיו בגלות זיווג דאו"א הוא בזיווג דלא שלים שהוא בלא נקודות בסוד זיווג בינה לבד ולכן אין בו דיבור, משא"כ לעתיד לבוא שאז יהיה זיווג שלים, ואלו הב' מדריגות הם בב' דרגין הנ"ל בבחי' שווין בקומתם ובחי' רביעא על בנין שבכל אחד יש ב' מדריגות הנ"ל.

אות יג:

ביאור העניין איך ב' הזיווגים הנז' משפיעים לעולמות ב"ע ואיך הדבר תלוי במעשינו

א"ל ב' הזיווגים שכתבנו נמשכים מהם שינויים גם בעולמות שלמטה והם בב' מדריגות, אחד שאימא מתלבשת בז"א והשניה היא שמתלבשת בנוקבא, וע"י הזיווג שהוא כשהם שווים בקומתם גורם הארה מרובה בעולם הכריאה שגם פרצוף אבא שבו שהוא רק בשיעור ו"ק לבד, מתגדל ונעשה פר' שלם מי' ספירות, אבל כשהזיווג הוא בסוד רביצת אפרוחים אז נשאר אבא דבריאה רק בו"ק.

והעניין שכך שיערה מחשבה עליונה בעת שנעשה קו המידה שעשה גבול ומידה לכל העולמות שיהיו המדריגות המשעורים בכסא שהוא ראשית הנפרדים שיהיו מדריגות עליונות שבו רק ו"ק ולא יתגלה כל מדריגות שלהם בשלימותם שזה נשאר בסוד הבחירה המסורה לאדם כי ע"י מעשיהם הטובים יהיו נשלמים ומאירים בכל פרטיהם, ואין זה אלא כשהמעשים גורמים תיקון גדול שמעוררין מאורות עליונים שבאצילות באו"א שיהיו מתלהטים יחד בכל מדריגותיהם, לעומת זה גם בבריאה גורמים הארה שיתגלו כל מדריגותיהם, כי או"א הם חו"כ דאצילות הם משתווים לעומת אבא דבריאה כי ג' עלמין ב"ע הם נגד ג' עלמין שבאצילות,

אות ט"ו:

ביאור ענין ל"ב נתיבות חכמה

ל"ב נתיבות הם בחכמה שבהם נברא העולם כמ"ש בספר יצירה. וענינם הוא סוד י' נקודות וכ"ב אותיות. וביאור זה הוא דבר עמוק מאד וסודות עמוקים כי מצינו שכל הדברים הנמצאים בעולם כולם נבראו ע"י מאמר פי ה'. כמ"ש: בדבר ה' שמים נעשו, וי' מאמרות נברא העולם.

וענין המאמרות שכל דבור הוא ע"י צירוף תיבות וכל תיבה מצירוף אותיות והיינו שכלל חומרי כל הנבראים ויסודות שלהם הם כ"ב. כמ"ש בספר יצירה שהם כ"ב חפצים בגוף אחד שהם ג' שורשים אמ"ש וז' כפולות וי"ב פשוטות. שהם כמו בעולם התחתון ג' יסודות כלליים אויר מים אש, וק' וי"ב גבולי אלכסון, וכן לכל דבר בעש"ן (עולם שנה נפש) שבעולם הם אמ"ש ג' יסודות הנ"ל, וז' כוכבים ויב מזלות. וכ"כ בשנה ג' זמנים, קור וחום ורויה וז' ימי השבוע וי"ב חודשים. וכן בנפש רב"ג (ראש בטן גויה) שבהם נר"ן וז' נקבים בראש וי"ב אברים פנימיים שכוללים כל משמשי הגוף.

והיינו שבכל חומר היה צירוף כוחות עליונות שהאציל א"ס ית"ש ע"פ קו המידה דמדיד משחתין לפי ערך הצירוף הנמצא בכל אות כגון ב' שהוא בצירוף ג' קוין למעלה ולמטה ובימין, וכן בא' ב' יודיין וקו, שזה מורה על סיתום הארה באות י' ועל התפשטות באות ו' וכל אות לפי ענינו שבא' הימין והשמאל הם בסיתום והאמצעי בהתפשטות, והימין למעלה והשמאל למטה במדריגה, וכן הוא בכל אות. וצירוף כמה אותיות נעשה תיבות והיינו צירוף כמה כוחות ביחד, וזה התיבה הוא השם של כל דבר כגון מ"ם ג' אותיות מ' י' ס' שהם צירוף הכוחות שבכל דבר שנברא בו והוא מתקיים על ידו וזה היה חכמתו של אדח"ר שקרא שמות לכל דבר כפי עומק וגודל חכמתו במעשה בראשית שידע כל דבר היאך נברא בשורשו למעלה. ואלו הם המאמרים שבהם נברא כל העולם וכל הנבראים הם מסודרים בחכמה כמ"ש: בראשית ברא אלהים וכו' שהוא ראשית חכמה וכו', וכמ"ש: ה' בחכמה יסד ארץ וכו', חכמות בנתה ביתה וכו', ולכן שם כל כללות המדריגות שלהם והם האותיות והנקודות שהנקודות הם השורשים, ש' שורשים הם של כל הנבראים נגד י' ספירות וי' מאמרות ותחילה בשורש שלהם לא באו עדיין לידי ציור פרטי רק בכללות וסתמיות והעלם והם הנקודות ואח"כ נתגלמו ונתפשטו יותר לפרטים וציורים והם כ"ב אותיות.

ולכן האותיות הם נקראים כלים וגופים והנקודות הם רוח שמאירים לגופים שהשורשים הם מאירים לענפים ומאלו הכ"ב אותיות נברא הכל כי נצטרפו ונתגלגלו ע"י כמה צירופים שהם רל"א שערים פנים ואחור והפנים הוא שלימותם

הם אותיות נפרדים והם בצירוף קוין נמשכין, משא"כ י' הוא טיפה כוללת גולם כמו הטיפה מאבא שמצטיירת בכינה לאברים, אבל להבין דבר החכמה על בוריו ודבר הבינה על בוריה, בזה של החכמה נעלם יותר כי אי אפשר להבין דבר החכמה ועומקו כי אם אחר שידע כל פרטיו להוציא דבר מדבר וגם היאך יוצא דבר הבינה מתוך החכמה, אז ישיגו עומק החכמה שקבל מרבו על בוריו, ולכן הוא בסוד ה"י שבשם שה' גלוי וי' נעלם, וגם ביו"ד קדם י' לה' שהם ו"ד ובה' קדם הו"ד שהם צורת ה' ל"ה הנעלם בו.

מבאר ענין כתר דא"א המלביש על גרון דאריך

וכמו שהוא בחכמה וכינה שלמטה כ"כ הוא באצילות בכלל חו"כ ששם מסודרים מדריגות הנבראים בחכמה עמוקה ובכינה סדר פרטיהם ויציאתם מתוך עומק חכמה העליונה, ושם הוא בהעלם. ובישסו"ת הם מתגלים יותר, ולכן שם הוא השגת החו"כ שהם המוכנים להתלבש בז"א ששם הכל מסודר בגלוי כפי המושג לנו.

וכן לשורשם למעלה הוא בב' מדריגות הנ"ל כי הכתר שלהם נגד הגרון דאריך (ששם כינה דע"י) [ששם כינה דאריך] והיינו שהכתר הוא עמרה והשורש של כל המדריגות של הפרצוף והוא הרצון התכליתי שבו, שכל פר' יש לו תכלית ורצון מיוחד, וכמו שהגרון הוא מעט למעלה מן הגוף והאמצעי בין הראש לגוף, כמו כן הכתר דא"א מדריגה אמצעית בין אריך שהוא נעלם למעלה ממדריגת הזמן והבחירה שהם ג"ר דאריך ובין א"א שהם המסדרים המדריגות בערך ירידתם לז"א שהוא מקום הזמן וע"פ הבחירה.

מבאר למה א"א מלבישים על ב' זרועות דאריך

ולכן הם מתחילים להלביש ב' זרועות שלו שב' הזרועות הם כללות ב' הדרכים של ההנהגה חסד ודין ושם בזרועות אריך נסכלים ונשענין כל המדריגות הצריכים לנבראים ולכן שם בגרון הוא הארת כינה של אריך שכינה הוא ג"כ אמצעי בין הג"ר ובין ז"ת של הגוף, ולכן היא קיימא לשאלה מצד התפשטותה בז"ת ובעצמותה נעלמת כי היא מכלל ג"ר, ולכן שם בגרון שהוא למעלה מן הזרוע נשרש שם כינה עליונה של כללות אבא ואימא ומן הזרוע שהוא החסד שם נשרש חכמה ולכן מצד זה הכינה עליונה יותר נעלמת מן החכמה אבל ישסו"ת הם נשרשים בזרועות עצמם חו"ג דאריך שהשמאל גבורה למטה במדריגה מן הימין חסד ולכן שם ג"כ תכונה יותר גלויה מיש"ס שהוא התכונה שבחכמה כמ"ש, והכן דברים אלו מאד.

ונכללים בתיבת בראשית ב' אותיות שבו שהוא כולל כל ז' ימי בראשית. ומה שנאמר בהם הכל נכלל בכלל בתיבת בראשית שהוא חכמה בעולם, ואח"כ נתפרשו בפרטות ב' ימים בסוד ל"ב אלהים. ולכן שם הזה לבד נז' במעשה בראשית, וכאשר נתחברו ל"ב דחכמה בסוד הוי"ת ונתגלו ונצטיירו באימא בסוד ל"ב אלהים הם רפ"ח אותיות בסוד עיבור, רפ"ח דרגין שהם כוללים כל המדרגות, שלכן גם בולד כשהוא ברחם אימא משתהה כמספר הימים האלו רפ"ח, כמו שיתבאר בסוד העיבור דז"א. ולכן אחר שנברא האדם ונשלם כל הבריאה אז נז' שם הוי"ה אלהים ביחד שהוא מורה על הו"ב שנתגלו בו והוא ברא בוכרא דילהון ועליו נאמר: זה ספר תולדות אדם ביום ברא אלהים אדם על הארץ בדמות אלהים עשה אותו, כי הוא הספר שכולל כל האותיות והנקודות שהאדם כולל ציור כל הנבראים וכל המדרגות ונחלק לג' ספרים, שבהם נברא העולם, כמ"ש בספר יצירה שהם ג' חד"ר (חסד דין ורחמים) כללות כל המדרגות והם באדם בג' דרגין שבו: בראש כמון גוי"ה וסוד נר"ן שבו, והוא כולל כל הל"ב אלהים והוא הל"ב של האדם שבו מתגלים יסודות דחו"ב כמו שיתבאר במקומו.

אות מ"ז:

סדר הלכשת או"א את אריך ושורשם הראשון לפי דברי רבינו הגדול ז"ל הוא מסוד אוירא ובוצינא דעתיקא קדישא, דאורא הוא סוד חכמתא עילאה סתימאה אוירא דגולגלתא, ובוצינא הוא מוחא סתימאה, והם בסוד חו"ב דעתיקא קדישא. והיינו, כי כל מה שמסודר למטה בז"א לצורך הנבראים והנהגתם בגבול לפי הראוי שיהיה מתנהג בששה אלפי שנים, הכל הוא באריך למעלה בשלימות, למעלה ממדרגת המעשה רק בסוד עמדות שלהם בבחי' קיבול השכר שיהיה לעתיד, כמ"ש בכמה מקומות, ולכן הכל נשרש שם. ושורש כל המדרגות הן ב' דברים אלו שהם החסדים וגבורות, התפשטות וסילוק וצמצום, שהדין גורם צמצום וגבול והוא קו המידה, והוא סוד גבורה דרדל"א הגנוזה שם במוחא סתימאה שממש נעשה קו המידה ושם סלקי אינון דלא הוו והוו ויהוין, ר"ל: כל מה שהיה בעת השבירה עלו שם להיות נתקנים ומסודרים שיהיו ראויים להתקן ע"י עבודת התחתונים.

וכן כל הדברים שהולכים ומתקנים בעת שש אלפי שנים וסדר תיקונם והעמדות המוכנים להם לעתיד לבוא באלף השביעי ובכל זה מאיר שורש החסדים שבאורא עילאה והוא חכמה דעתיקא קדישא חכמה הנעלמה מעין כל חי, והוא סוד התכלית של החכמה העולה לכתר רצון העליון שהוא גולגלתא וכתר דעתיקא קדישא, ולכן לפעמים האורא נקרא בשם כתר ונכלל בגולגלתא. ועיקר כלל החכמה גנוז במוחא סתימאה ולכן לפעמים נקראת חכמה דעתיקא קדישא ובאמת

וקיומם של הנבראים שהסדרים מתפשטים כראוי אבל האחר הוא כשהסדרים מתהפכים וגורמים הריסה וביטול להם וכזה תלוי כל הנהגת טוב ורע שבעולם הכל בסוד השערים של האותיות והסדרים שלהם ע"פ הרוח שבהם כנשמה בגוף שהם הנקודות המניעים האותיות ע"י גלגול תת"רף צירופים של שם הוי"ה שמשנתנה בכל שעה, וע"ז הוא התחלקות הזמן של כל השית אלפי שנים שבהם תלוי כל ההנהגה, כמ"ש במקום אחר באורך.

ולכן כל אלו הדרכים הם כלולים בל"ב נתיבות שהם דרכים המשעורים במחשבה עליונה לצורך כל הנבראים וכל דרכי הנהגתם ולכן נקראים פליאות חכמה ששם הם פליאות ומכוסות ומתגלים ב' שערים שבכינה ששם מתפרשים לפרטים כי בחכמה הם בסוד נקודות לבד יו"ד שבשם, אע"פ שגם כ"ב אותיות הם בחשבון הל"ב נתיבות הם רק בשורש לבד אבל עיקר גילוי האותיות הוא בכינה ששם הם בציור אברים ושם עיקר קו המידה מבוצינא דקרדינותא דגניז שם שעשה מידה שלכל דבר והוא ציור כל אות ואות.

ולכן שם הוא ה' שבשם שהוא בציור קוין והם כללות ג' קוין של חד"ר שהם הכוללים הכל ימין ושמאל והאמצעי על גביהם, וסוד ה' הוא כללות כל האותיות בה' מוצאות הפה וכן סוד מנצפ"ך שהם ה' גבורות שהם הטיפה וכן הדין מבוצינא דקרדינותא שעשה מידות לאותיות בסוד החותם וטיפת מ"ן דאימא דע"י נכנה הולד ולכן מנצפ"ך בני' די"ן וגבור"ה שהוא סוד רי"ן ולכן התולדה של חו"ב הוא הדעת גנוז בפומא דמלכא שהוא הדיבור הכולל אותיות ונקודות ביחד והוא המאמר שעל ידו נברא העולם כמ"ש: ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה בדעתו תהומות נבקעו, והוא הפה הללא דאנוזא פה העליון כי הל"ב נתיבות ו'ן שערים הם פ"ב עם כללות חב"ד שהוא הדעת הכולל ג' הוא ג' פ"ה ודי בזה.

וסוד אלו הל"ב נתיבות הם ל"ב אלהים הנז' במעשה בראשית, ויאמר אלהים וכו', ששם זה הוא שורשו בכינה ששם נצטיירו כל הנבראים במידתם ובצלמם כדמותם וכידוע שהוא שם הוי"ה בנקודת אלהים וה' אותיות שבשם זה כנגד ה' עילאה שהוא קו המידה ה' גבורות, ובהיותם בחכמה הם ל"ב הוי"ת כמ"ש האריז"ל, והם קב"ח אותיות, ובל"ב אלהים הם ק"ס אותיות כמניין מילוי שם אהיה דיודי"ן, והוא בני' צל"ס ולכן האדם נברא בצל"ס ובדמות' שהוא כולל כל חלקי הנבראים שהם ק"ס אותיות שבל"ב נתיבות ובאימא הם בסוד חות"ם בה' גבורות שבה שם כלל ה' אותיות אלהים ועם דמו"ת הוא כמניין ג' גילופי אהיה שבאימא.

ובמעשה בראשית לא נז' שם הוי"ה כלל כי בחכמה הם נתיבות נעלמים

הוא סוד בינה שלו. ולכן משם מאוירא מקבל אבא טיפת החסדים מאוירא דכיא, ואימא מקבלת טיפת הגבורות ממוחא סתימא, והוא בוצינא דקרדינותא דגניז במעי דאימא, אבל הם מתגלים באו"א ע"י כמה מדריגות, שתחילה הם מאירים בכ' מזלות של הדיקנא ואח"כ נכללים בחיך וגרון ומשם לאו"א, כפי הסידור שעלה במחשבה, שכ"כ מדריגות צריך להמצא עד שיהיו או"א מוכנים לקבל מהם וראויים להכנות ע"י ז"א. (אולי צ"ל: ע"י זה).

והעניין כמו שמצינו שבמעשה בראשית שתחלה עלה במחשבה להבראות כמ"ש: בראשית ברא אלהים וכו', וכמ"ש ראשית חכמה וכו', והוא המחשבה ואח"כ בדיבור: ויאמר אלהים, ואח"כ במעשה: ויעש אלהים וכו', ואלו ג' מדריגות הם למעלה, שבאריך הם בסוד המחשבה ואח"כ באו"א בסוד הדיבור, ואח"כ בז"א הם המעשה בגלוי. ועיקר הדיבור והאמירה בחכמה אבא שהם י' אמירין, יו"ד דחכמה. והמעשה באימא ששם מצטייר ז"א בבטן דילה, ר"ל, שכח האימא עשתה כל המדריגות שבו במידתם ושיעורם הראוי. ואנו רואים שהדיבור הוא ע"י כמה מדריגות, שתחילה הוא בהעלם בחיך ואח"כ בגרון בסוד: קלא פנימא, ואח"כ בלשון הוא הגומר ומחתך האותיות ונגמר בפה, וכן כאן שורש הכל באוירא הוא מחשבה סתימא מאד רק בסוד רעיון ורצון וע"ז נאמר: ואם רץ לבך וכו', ברח לך אל מקומך. ובמוחא סתימא שם המחשבה. ואח"כ זיווג פנימי דנשיקין דחיך וגרון שהם ג"כ בחי' חו"ב שהוא שורש בסוד קלא פנימא, ואח"כ בלשון דעת דגניז בפומא. וכאשר נגמר בפה אז הם בסוד הדיבור ואמירה (משם) [שהם] בחכמה במקומו, ובאימא ציור, ובא לידי מעשה וגבול בז"א.

וזה סוד מ"כ זיווגים שזכר הרב ז"ל שהיה באריך בהוצאת או"א שהוא יסוד חכמה ובינה דאריך בחיך וגרון שלו. וזה הזיווג דחיך וגרון הוצרך כשכיל הולדת המוחין דאו"א ויצאת נה"י שלהם כי עיקר פרצופם נכנה מהארת הדיקנא דעתיקא קדישא נמשך בפנים עד הטבור בפנים שלו. וכן מאחור שערות ראשו הוורדים דרך אחור עד נגד סיום הדיקנא ומשם נכנה פרצופם רק שהיה חסר להם המוחין ונה"י וזה היה ע"י הנשיקין הנ"ל.

וזה עניין עמוק מאד והוא כי בכל פרצוף נה"י שבו אינם עיקריים ונחשבים לבר מגופא, וכמו באדם הרגלין שבו אינם בכלל האדם רק משמשים לאדם, כי מן הפרסה ולמטה הוא למטה ממדריגתו ושם נפש הבחמה שלו שבאה רק להשתלם ע"י הרוח שבלב, כמ"ש בכמה מקומות. והטעם כי בכל פר' העליון שמאיר בו, עיקר הארתו רק לשישה הראשונות שהוא עיקר הפרצוף, ונה"י שלו שם נצטמצם האור ונסתלק ושם יסודר רק לפי ערך הפר' שתחתיו שלכן נה"י של כל פר' הוא יורד

להתלבש בתחתון. וכדי שיוכל להאיר וליתן שלימות לפר' שתחתיו מוכרת הוא לקבל הארה מפר' שלמעלה ממנו, והיינו ע"י המוחין שנותן בו שהוא כח החכמה לסדר ולהנהיג את שתחתיו. ולכן עיקר בניין פרצופי או"א עד נה"י שבהם נבנו מהארת כ' המזלות ומשערות האחור, ר"ל, שמהם נבנו אורות הפנים ושל אחוריים של או"א שהם נמשכים עד הטבור דאריך שהוא עיקר מה שמשם מקבלים או"א לפי ערכם. ובכדי ליתן להם כח להנהיג גם מה שתחתיהם שהם זו"ן הוצרכו עוד להארה יותר גדולה שהוא מזיווג דנשיקין דפה דאריך.

והטעם כי כללות ז"א עיקרו ג' דרכי הנהגה שהם חד"ר שהם סוד האבות, ונה"י הם רק ענפים שלהם מידות הממוזגות כמו שיתבאר במקומו בס"ד. ולכן כשכילים היה זיווג הנשיקין שמשם שורש אלו ג' הדרכים שהם ג' יסודות אמ"ש (אויר מים אש) ר"ת אמ"ר (אש מים רוח) והוא היוצא מחיך וגרון כידוע. ולכן מהם נה"י דאו"א שהם הכלים שעל ידם מוכאים אלו הג' דרכים לידי גבול בז"א בסוד הג' מוחין שנכנסים בנה"י דאו"א כמו שיתבאר במקומו בס"ד.

ובעת הזיווג אז ב' המזלות הם משפילים עצמן כדי לצמצם ולסדר אלו האורות הראויים לג' דרכי ההנהגה, שתחילה הם בסוד מוחין דאו"א ונכללים בגרון שהוא הכתר דאו"א והוא סוד הרכנת הדיקנא לכלול הגרון בהם שזכר הרב ז"ל. וכללות בניין או"א נעשה מכ' הזרועות דאריך מג' פירקין שבהם שאלו ב' זרועות עולם הסובלים כל המדריגות. ולכן או"א נשענים עליהם לקבל מהם מוחין שלהם, כי אלו הזרועות הם כללות ב' הדרכים של חסד ודין לפי השלימות שאינו מתפעל ע"י התחתונים רק בכח^{העמוק} שמורות שלהם וקיבול שזכר. ולכן מזה בא בניין או"א שהם הנותנים שלימות לז"א כדי שיהיה ראוי להתקן להשתלם ג"כ ולעלות במדריגת אריך לעתיד.

אות י"ז:

ביאור עניין זיווג דנשיקין ודגופא

עניין זיווג הנשיקין הוא שב' מיני זיווגים הם. הראשון זיווג גופני והשני זיווג דנשיקין. דהיינו, שזיווג לעולם הוא התחברות ויחוד המקבל עם המשפיע, דהיינו, שהכח של המקבל כשהוא מוכן בכל המדריגות שלו לקבל כל המדריגות של המשפיע שיהיה מכוון כל כח של המשפיע לנגד כח המקבל ממנו. ואלו הם סוד אברי הנקבה המתיחדים עם אברי הזכר שהמדריגות הם האברים המשולבים זה בזה והם מתיחדים ע"י מאור אחד שהוא מוליך וכולל יחד בכל המדריגות שלהם, וזה נקרא יסודות של הזכר ושל הנקבה ושם הוא הזיווג שלהם כמ"ש: ודבק באשתו והיו לבשר אחד, שע"י חיבורם מולידים תולדות והם האורות והנשמות והשפע המתחדש תמיד ע"י זיווג זה.

^{אצ"ה}

בסוף לאלף הוא החסדים דדכורא דאבא, שבכינה הם מתחלקים לה' שהם ה' גוונים דבוצינא, ובאבא הם בכללה חדא דמיניה אצטבע גוונים, כמ"ש רבינו הגדול ז"ל בכמה מקומות שהם ה' יריעות וחד יריעה דמרקמא.

ולכן שם נכלל כל מעשה בראשית בסוד כ"ח מעשיו הגיד לעמו וכו', שהם כוללים ב' פעמים י"ד ב' הזרועות דאריך. ובפסוק זה הם ו' אלפין נגד ו' ימי בראשית שהם כוללים כל ו' אלפי שנים ונשאר כ"ב אותיות שהם כל המדרגות שמשמשים בו' אלפי שנים אלו. וששה פעמים אלף הם ככ"ב אותיות, שעד צ' הם תצ"ה ומנצפ"ך הם ג' אלפים ות"ק. קרש"ת הם אלף הם חמשת אלפים עם תצ"ה הנ"ל ואלף המשלים לבסוף הם ששת אלפים, כמ"ש רבינו הגדול ז"ל, בפירוש לספר יצירה יעו"ש. ואלף השביעי הוא נעלם ולא נז' בתורה והוא הקודם לעולם שלכן התחיל בב' שהוא בסוד תיקון העולם ועלה במחשבה תחילה.

וזה סוד מעשה בראשית ומתן תורה, שבמעשה בראשית נז' י' מאמרות ובמתן תורה י' דברות. ובפסוק בראשית ו' תיבות וכ"ח אותיות. וכן הוא בפסוק וידבר אלהים וכו', שקודם עשרת הדברות ג"כ ו' תיבות וכ"ח אותיות והם בסוד ב' זיווגים הנ"ל, שמעשה בראשית היה ע"י זיווג גופני שבהם נעשו כל הכלים וכל העולמות ולכן היה במעשה, ויברא אלהים ויעש וכו', רק שבו היה גנוז גם האמירה סוד הנשיקין, אבל נשאר גנוז בשורשו למעלה ולא נתגלה לנבראים עד מתן תורה שבו היה זיווג הנשיקין לגלות לישראל שהם הרוח של כל הנבראים ע"י התורה שניתן להם.

וזה סוד הטיפה שנקראת כ"ח הגוף שבו נכלל כל הכ"ח הנ"ל, וכלל התורה הוא סוד חו"ב של יוצר בראשית שהם יוצאים מן הרצון וזהו רצונו ומתגלה ע"י חכמה ובינה, כמ"ש: כי היא חכמתכם ובינתכם, שכל הבריאה היא בחכמה עליונה ומתפרש בתבונה בפרטות.

וזה סוד או"א דתליין בחו"ג דאריך שרצונו הוא אריך כתר דאצילות והרצון הוא לכלול ב' הדרכים של חו"ג הכל בימינא שיהיה כולו טוב, אבל אי אפשר להיות כי אם ע"י התורה והתורה עצמה היא בזו"ן שבו העבודה, תורה שבכתב ושבעל פה, אבל [הנשיקין] [הוא] חכמת ובינת התורה שעל ידם נברא כל העולם וע"י מסודרים כל הנבראים בחכמה ובינה עליונה, והם או"א שהם המשלימים ז"א לסדרו שיהיה מנהיג הנבראים ע"פ התורה וכלליה ופרטיה.

והוא סוד זיווג נשיקין של אריך שהוא גילוי רצונו בב' דרכים של משפיע ומקבל שבו הם בסוד השורש והוא זיווג דימינא וביה הכל סוד דכורא שאין נוקבא שם, ששם הכל להשפיע רק להכין שורש המקבל וע"י זיווג הנשיקין נעשה מוחין לאו"א

וכמו באדם התחתון יש אלו ב' מיני זיווגים, הראשון זיווג הגוף שמתחברים אברי הזכר עם והנקבה ע"י הטיפה היוצאת מכלל כל האברים שלהם, והשני הוא קשר האהבה והחיבה פנימית שמראים זה לזה שנפשו קשורה בנפשה, וזה הוא ע"י נשיקין שלהם, שלכן נקרא: נשיקין דרחימותא כמ"ש: ישקני מנשיקות פיהו.

וכמו כן הוא בפרצופים דלעילא שהמאורות יש בהם ב' מדרגות, א', כח של המאורות עצמם וסידורם בהנהגה ובהוצאות הנבראים. והכ', הוא כח הפנימיות שלהם שתחילה הוא נעלם ברצון שלהם והם ב' רצונות, רצון המשפיע ורצון המקבל. והם סוד ב' כתרים של הפרצופים, וזה הרצון תלוי בשכל ומחשבה שלהם שהם בסוד חב"ד. והרצון הזה מגלה הזכר לנקבה בנשיקין שלו, וכן היא מגלה רצונה ולכן זיווג הנשיקין נקרא זיווג פנימיות של מוחין והוא הדעת, שלכן הזיווג נקרא בשם דעת. והדעת הוא חיצוניות של הכתר שהוא גילוי הרצון הכמוס. וכמו שהסוד בו החיבור והזיווג הגופני שבו נכללים כל האברים שלהם, כמו כן הדעת כולל כל כוחות ומדרגות פנימיות שלהם שהוא המחשבה, ולכן זיווג הנשיקין נקרא **אח"כ**,^{אצ"ה} וזיווג היסודות בסוד אח"ד י"ג בריתות של היסוד, רק ביסוד הוא היחוד בגלוי אבל בדעת הוא האהב"ה שמתחילים רצונו עם רצונה והוא זיווג רוחא ברוחא כנו' בזהר.

ולפי שאריך הוא המונח הכללי של כל האצילות שהם או"א וזו"ן, שזו"ן הם כללות גופא דאצילות ואו"א חו"ב שלו שהם מכינים סוד הפנימיות לזו"ן ולכל הנבראים, משא"כ זו"ן הם עיקרם בהנהגת הנגלית למטה, לכן זו"ן לידתם וגילויים היה ע"י זיווג גופני דאריך דיסוד שבו. אבל או"א עיקרם ע"י זיווג הנשיקין דאריך, וכמו שבזיווג גופני נכללים כל האברים דדכו"ן ביחד ע"י הטיפה היוצאת מכולם, כ"כ הוא בזיווג הנשיקין שכולל כל אהבתו אליה ורוצה לקשר נפשו בנפשה שיהיה להם רצון אחד.

ולכן בנשיקין נכלל כל האותיות שהוא הקול היוצא מן החיך וגרון ולשון שכוללים כל הכ"ב אותיות שהם כלל כל המדרגות. וזה ג"כ סוד מ"ב זיווגים שנו' בזהר בראשית והיינו שניקור האותיות הם כ"א שהא' הוא הכלל ושאר האותיות הם הפרטים וכן בנוקבא הם כ"א בסוד תשר"ק למפרע. ולכן הם מ"ב ובהם נכללים כל האברים וכל המדרגות שהם סוד כל מעשה בראשית שנברא בשם מ"ב.

והם ג"כ בסוד ל"ב נתיבות חכמה שהם כ"ב אותיות וי' נקודות כמ"ש.ל. והכל נכלל בפסוק ראשון של בראשית שכולל כל מה שנו' בו' הימים והם כ"ח אותיות, והיינו כ"ב אותיות כוללים דדכו"ן שהם או"א בסוד א"ב ותשר"ק, וה' אותיות מנצפ"ך הם ה' גבורות דאימא בוצינא דקרדינותא טיפת מ"ן דילה. וא' משלים

וגד"י שלהם שהם הסידור של הרצון לגלות על ידי חו"ב של התורה ולהכין אותה בסוד המצוות הגלויים בה כפי שראוי להנתן לתחתונים.

וזה סוד מה שכתב: שהתורה קדמה לעולם ב' אלפים שנה, והם או"א שקדמו לז"א, שכלל התורה הוא בכ"ח אותיות שהם בסוד אלף והוא בסוד אלף ב"ת ותשר"ק הגלגל פנים ואחור והם ב' אלפים סוד רכ"ב ב' מילואי אלפי"ן, ואח"כ נתגלו בז"א בו' ימי בראשית שהוא ברא בוכרא דילהון, שהוא ו' היוצא מרכ"ב ונעשה בכו"ר, והכל נכלל בישראל דרגא דז"א. וזה סוד בני בכור ישראל, שהוא הבכור לאביו ואמ"ו טיפה ראשונה דסליק למחשבה ורעותא עילאה והבן מאד.

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס': 416 הודפס ע"י אוצר החכמה
הדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה

מדברי הרמח"ל ז"ל מספרו קל"ח פתחי חכמה (הנדפ"ט) דף שי"ד

ביאור פרצופי אבא ואימא

פתח קי"א:

אבא ואימא הם התפשטות חכמה סתימאה בסוד חד"ר (חסד דין ורחמים) הכלולים שם אחר שנתפשטו בסוד הדיקנא ונשרשים בסוד מזל נוצה ומזל ונקד:

ביאורים:

אבא ואימא הם התפשטות חכמה סתימאה בסוד חד"ר הכלולים שם:

כי לפי שורש הוצאת הז"א, חכמה סתימאה היא הכוללת כל החד"ר שבכל התלת רישין בסוד יו"ד ה"א וא"ו שעולים ט"ל שיש בחכמה סתימאה, שחכמה סתימאה טלא דבדולחא ושם שורש כל ההנהגה הזאת שלמטה, ותראה שחכמה סתימאה הוא דין בסוד התלת רישין והיא נהוגה מגבורה דעתיק, על כן שם משתרשים כל העניינים האלה שלפניה והיא הנוקבא דאריך, כי כתר הוא הראש הצד הימיני שהוא הזכר שבו והיא ראש לצד השמאל שהיא הנוקבא וכל זה מפני התלבשאת חסד וגבורה דעתיק בהם.

והנה חד"ר אלה שבחכמה סתימאה צריכים להתפשט ולהשתלשל ושלשולם דרך הדיקנא כנ"ל. ואמנם הדיקנא אינו אלא כח ממשיך לחוץ כי עניינה צינורות המלאים אור החכמה סתימאה, אך או"א הם העניין שהיה סתום בחכמה סתימאה שהתחיל להתגלות עתה לחוץ ותראה שכל זה הוא כך ממש שורש לז"א, דהיינו, המוחין שלו שהוא עיקר הנהגתו כמו כל פרצוף שכל הנהגתו הוא במוחין, וזה פשוט כי ז"א לבדו אינו יכול לעשות מה שצריך כי אין בו אלא ו"ק ותשלומם כח"ב ואלה הם המשתרשים פה בחכמה סתימאה בסוד החד"ר שזכרתי ומשתלשלים ויורדים עד שמגיעים למקומם שהוא ז"א, ומשלימים אותו כדלקמן.

אחר שנתפשטו בסוד הדיקנא:

שבתחילה הוצרכו להתפשט בדיקנא שיהיה להם מציאות זה של התפשטות אז יעשו כל המדריגות שיעשו.

ונשרשים בפוד מזל נוצר ומזל ונקד:

בדיקנא עצמה בזמן התפשטה ונמצא שורש לשתי מדרגות האלה שהיו עתידים לצאת מכחה, והיינו, מזל נוצר ומזל ונקד שבהם כלולים כל הדיקנא, אחד במזל "נוצר" בסוד זכר ואחד ב"ונקד" שהיא נקבה, וזה שורש לא"א שיוצאים ג"כ דכו"ן וניתן להם פעולתם לזכר כראוי לו וכפי המגיע אליו משורשו והנקבה כראוי לה וכפי שמגיע לה משורשה.

פתח ק"ב:

אבא הוא מוד התלת מוחין דו"א אך בכלל אחד כזרע במוח האב, ואימא היא עצמה גילוי המוחין דו"א ובה נתקנים בפרט כעובר בבטן אמו:

ביאורים:

אבא הוא מוד הג' מוחין דו"א אך בכלל אחד:

כבר אמרנו שא"א הם התפשטות החכמה סתימאה המביא מוחי ז"א עד המקום שצריך ואמנם יש הפרש בין א"א כמו שיש בעניין הולד הנולד משניהם, שבתחילה בזכר הוא בכח ובכלל, ואינו יוצא ממנו אלא בדרך כלל, אך הנקבה מפרטת אותו בזמן העיבור עד שניכר ונראה סימנו לחוץ, כן למעלה, א"א שניהם כוללים מוחי ז"א ועתידים להוציאם, אלא אבא כשמוציא אותם אינו מוציא אותם אלא בכלל אחד, ואימא כשמוציאה אותם אפילו קודם הלידה הרי הם נודעים וניכרים בה ומכ"ש אחר שיוולדת אותם.

כזרע במוח האב:

שהוא כלול שם וגם כשיוצא יוצא בכלל אחד.

ואימא היא עצמה גילוי המוחין דו"א ובה נתקנים בפרט כעובר בבטן אמו:

וזה סוד חו"ב, חכמה הוא כלל, בינה היא התבוננות על החכמה, והוא פרטיות הדבר. ונמצא לפי זה אבא עצמו התפשטות בסוד גילוי המוחין בדרך כלל וכן כשהוא מוציא אותם, מוציא אותם בכלל. ואימא הוא מוד התפרט המוחין, וכן כשפועלת פעולתה בהם מגלה אותם בפרט בסוד העובר במעי אמו.

פתח ק"ג:

אבא ואימא עומדים בזיווג תמיד למעלה כדי שלא להפריד תיקון המוחין מצד

השורש אך ישראל סבא ותבונה הם מוד התפשטותם לעשות מוחין בז"א בפדר הראוי לו:

ביאורים:

אבא ואימא עומדים בזיווג תמיד למעלה כדי שלא להפריד תיקון המוחין מצד השורש:

כבר שמעת איך עיקר ההנהגה תלויה במוחין. ואמנם אלו הם העולים והיורדים לצורך השכר ועונש בעולם, וכפי כח המוחין כך כח ההשפעה, אך המידה כך היא, האור שפועל פעולה צריך שמקורו יהיה חזק וקיים ואז יוכל או להתפשט או שלא להתפשט, אך לא שיבלע האור בזמן אחד שיצטרך חידוש ממש בזמן אחר להוציאו, על כן אבא ואימא עליונים הם שורש המוחין למעלה, וזה צריך שלא יפגם. אך ישמורת הם העשויין לפשט המוחין בז"א, אלו אין זיווגם תמיד.

יש להקשות הרי בדברי הרב ז"ל מצאנו היפך מזה שאדרבא שזיווג המוחין הוא שאינו תמיד אלא זיווג חיות העולמות הוא הנמצא תמיד.

תשובה מה שאנו מדברים כאן הוא במהות הפרצופים לפי עניין ההנהגה, והיינו, כי האורות משתלשלים ויורדים לפי עניין ההנהגה מדרגה אחר מדרגה, פירוש, המוחין בז"א הם כללות הנהגת המשפט בסוד חד"ר, וכל שאר הפר' של ז"א הולך אחר זה, דהיינו חג"ת נה"י, אלא שהעיקר הוא במוחין, ותבין שאין אנו מדברים עתה בפעולה אלא כאורות במהות מדרגותיהם וכשהגיע האור לעשות חב"ד דו"א אז נקרא שהגיע להעמיד ההנהגה על מכונה. ואמנם עניין א"א הוא עניין חב"ד אלה, אלא שהם שורש שעדיין לא הגיע ההדרגה לבחי' שצריך לפי הנהגת העולם, ולפי דרך זה בחכמה סתימאה יש שורש עניין חד"ר וזה השורש מוציא א"א בסוד כלל ופרט, פירוש שכל עניינו של אבא הוא החד"ר, אך בכלל. ועניין אימא הוא עניין החד"ר ביותר פרט, ועדיין נקרא שורש. ועוד נעשה התפשטות בשורש זה שהולך ומשים בז"א ההנהגה הזאת כראוי, והיינו, שעושה המוחין שלו שאז ההנהגה במקומה ובכחה הראוי לעולמות ועל פי זה אמרנו שמפני כך א"א עילאין שהן החד"ר רק בשורש הם עומדים בזיווג תמיד שהרי הם בתיקון תמידי בחי' מ"ה ובין בגילוי היחוד ובכלל היתרונות שגורם הזיווג, אך ישמורת ענינם ההתפשטות לצורך הז"א והוא מתייחס יותר אל הז"א, ע"כ אין בו תיקון תמידי אדרבא כשאין צריך פעולה חדשה שהוא חידוש המוחין אינם אלא מפשיטים העניין המתוקן כבר בשורש, והם המוחין לפי הזיווג שכבר נעשה, אך כשצריך לחדש מוחין אז צריך שיהיו נכללים גם הם בזיווג, כי צריך שיקחו החכמי החדשה המתחדשת בזיווג ויפשיטוהו בז"א, אך כשהם עושים פעולתם בז"א כשהם

מלובשים בתוכו ודאי שאין צריך ביניהם זיווג שהוא התלהטות החדשה כי אינם אלא המשך, אבל או"א שהם הם החד"ר בשורש צריך שיהיה עניין זה מתוקן היטב. כלל העניין יש מהות הפרצופים ויש פעולתם, אך פעולתם לפי מהותם, זיווג חיות העולמות נמשך מן שורש ההנהגה שהוא מתוקן תמיד אך זיווג המוחין מן ההתפשטות ולכן אינו תדירי.

אך ישמו"ת הם סוד התפשטותם לעשות מוחין בז"א בסדר הראוי לו:

לפשט ההנהגה מן השורש אל מקומה כראוי.

פתח קי"ד:

סדר ההשפעה מתרין מזלין נוצר ונקח דרך חיד וגרון לאו"א ומאבא ואימא ביחד לו"א ומו"א לנוקבא וכפי רדת ההשפעה, כן מקבלת ציור אחר.

ביאורים

אחר שביארנו ענייני זיווגי או"א צריך לבאר סדר ההשפעות משורשם עד הסוף.

חלקי המאמר הזה שנים: חלק א', סדר ההשפעה וכו'. חלק ב' הוא כפי רדת ההשפעה.

חלק א: סדר ההשפעה:

מה שנעשה במוחא סתימאה אין צורך להזכיר אותו כאמת כי הוא המקום שמשם נובעת ההשפעה ודרכי הליכתה הוא במה שמשם ולמטה, והיינו, כמ"ש כבר שאריך הוא השורש וכל השאר ענפים ממנו, והדיקנא הוא התפשטות העשוי להמשיך מן השורש עד סוף כל מדריגות העולם.

מתרין מזלין נוצר ונקח:

שהם כללות ההנהגה וכמ"ש.

דרך חיד וגרון:

שאין השפע נמשך מיד ממזלא ונקח אל או"א אלא נכנס בגרון. והטעם הוא כי הגרון דאריך הוא הכתר דאו"א ושם צריך ליכנס כדי ליכנס בתוך פנימיותם, וע"כ כשהגיע האור למזל ונקח חוזר ונכנס בגרון ומשם לאו"א, אך מה שהולך לגרון צריך שיעבור דרך החיד שהוא הזכר של הגרון שהוא חכמה והגרון בינה. ונמצא שאחר שנתפשט האור בתרין מזלין חוזר ממזל ונקח ונכנס דרך פנימה לחיד ומן

החיד לגרון ומשם לאו"א. ולכן נאמר: דרך חיד וגרון. כי זה דרך שהוחק לו שלא כסדר הנראה לעיניים.

לאו"א:

דהיינו ביחד כי זה עניינו של או"א להיות שווים, והיינו, שהמקבל עדיין במדריגה אחת עם משפיעו, ולא נשפל ממנו כמו למטה בזו"ן, ונמשך זה מחמת תיקון המקבל שאין פגם מגיע שם, ולכן הוא ראוי לעמוד בשורה אחת עם משפיעו.

ומאבא ואימא ביחד לו"א:

זה פשוט לפי הסדר, והנה ז"א הוא דעת מכריע בינתיים בין חו"ב שהוא לוקח אורותיהם ביחד.

ומו"א לנוקבא:

שאינה בהשואה לו אלא שפילה ממנו מפני התחתונים.

חלק ב': וכפי רדת ההשפעה כן מקבלת ציור אחר:

היינו שרוב המדריגות עשויות להשוות השפע אל המקבלים וכל מדריגה התחתונה מן הראשונה היא יותר קרובה לתחתונים וכשהשפע מגיע אליה מתפעל ממנה ולוקח מהותה, ונמצא מתקרב יותר אל התחתונים עד שמגיע למדריגה האחרונה ששם מתקרב לגמרי.

פתח קב"ח:

אבא ואימא צריכים לחלק חלקם התחתון שהוא ישמו"ת לצורך הו"א לפעמים להתחלקות אחר וזה מפני ההדרגה שלא לקבל ז"א אלא האורות בכח קטן וכן כל שאר ענייניו מתנהגים אחר זה ואין ראוי לפי ההדרגה שיקבל בזמן שהוא אלא זה ובהתחלקות הזה נעשים ישמו"ת שניים:

ביאורים

אחר שביארנו עניין המוחין עתה נבאר דרך הנתנם לו מאו"א.

חלקי המאמר הזה שנים:

חלק א': או"א צריכים להתחלק והוא עניין ישמו"ת שניים המתחלק מישמו"ת ראשונים.

חלק ב' וזה מפני וכו'. והוא טעם עניין זה.

חלק א': אבא ואימא צריכים לחלק חלקם התחתון שהוא ישראל סבא ותבונה:

הנה עיקר כל הפרצופים הם ה' שהם כללות עשר ספירות של העולם אלא שאו"א מחלקים ספירותיהם באיזה הדרגות שצריך, ונמצא אבא, ישראל סבא ראשונים, וישראל סבא שניים, הכל אבא. אלא כשניתנות פעולות ושלימות בפני עצמן למלכות שלו אז נמצאו שני פרצופים אחרים אלה, אך אבא הוא העושה כל זה. וכן אימא בתבונה אחת ושניה.

וצורך הז"א:

כי זה אינו עשוי אלא לתת הדרגה למוחין וכדלקמן.

לפעמים:

כי אינו כך תמיד אלא יש גדלות ראשון וגדלות שני כדלקמן.

והתחלקות אחר:

דהיינו שהמלכות של ישו"ת נעשה פר' בפני עצמו, ר"ל, הם ישו"ת שניים.

חלק ב': וזה מפני ההדרגה שלא לקבל ז"א אלא האורות בכח קמן:

כי נקרא שלוקח השתלשלות של השתלשלות חלק התחתון שבתחתון, דהיינו, המלכות דאו"א הוא חלק התחתון שבהם, ואפילו זה אינו לוקח הכל אלא התחתון שבו שהוא המלכות שבמלכות, והוא ישו"ת שניים שהם נעשים צלם לו כדלקמן, שאפילו אותו הצלם אינו נכנס בפנימיותו אלא החלק התחתון שבו שהוא צ', והיינו, מלכות דמלכות דאו"א. אך כוונת ההדרגה הזאת ברורה היא, שהרי אי אפשר לז"א לקבל פנימיות בשום זמן אלא ממלכותם דאו"א, כי רק חלק התחתון שבעליון יכול להיות פנימיות בתחתון, דהיינו, ישו"ת. אך מפני שגם בקבלה הזאת צריך שיהיו זמנים, זמן יותר מעולה וזמן פחות ממנו, ע"כ הוצרכה ההדרגה בדרך זה שכזמן הפחות לא יקח אלא חלק התחתון שבמלכות זה, וכזמן יותר מעולה יקח כל המלכות הזו, וגם זה הוא בהדרגה, פירוש, שאינו מן הקצה אל הקצה או כל המלכות או חלק התחתון, כי עולה בהדרגה מן החלק התחתון עד שיקבל כל, בתחילה מקבל חג"ת של המלכות זה, ואח"כ חב"ד, ואז נקרא שקבל הגדלות שני, כי כשנכנס בו חב"ד הרי השלים מלכות זה ליכנס בו וליעשות כל צ' דצלם בו, אז נשאר כל שאר ישו"ת הראשונים ול"מ שלו בסוד גדלות שני. ואלו הם עליות של ליל שבת ויום שבת, כי בליל שבת מקיפים דל' נעשים בו פנימיים, ואז הוא בין גדלות ראשון לגדלות שני. ואח"כ כיום שבת אז גם מ' דצלם נכנסו בו לפנימיים, והרי יש בו כל המלכות לצ' דצלם ונקרא גדלות שני. ואח"כ נעשות עליות שהם עליות ממש כי עולה למעלה מן המדרגה הראויה לו לפי סדר הערך, והיינו, שאר

העליות של יום שבת. ואמנם לכל אחד מאלה הזמנים יש תולדות בהנהגה, כי כבר שמעת שאין דבר לבטלה.

יש להקשות למה לא נו' הגדלות שבין ראשון לשני.

תשובה: באמת אין ראוי להיות אלא שני מיני מוחין, או מאו"א או מישו"ת, וכמ"ש לקמן במאמר שאחר זה. ועל כן בעליה האמצעית אין שינוי עדיין במוחין אלא תוספת, פירוש, עדיין המוחין נחשבים לגדלות ראשון שניתנים רק מישו"ת, אלא שיש בהם תוספת בסוד המקיפים האלה, אך זה הכוונה הוא רק לבא אל המוחין שמאו"א, ועד שלא הגיעו להם ממש לא יצאו מן הגדלות הראשון, וכדרך שאומרים בגדלות עצמו שאע"פ שהמוחין הולכים ובאים אין נקרא גדלות אלא אחר שנשלמו, והזמן דביני ביני נקרא זמן יניקה אלא בתוספת.

וכן כל שאר ענייניו מתנהגים אחר זה:

זה מבואר כמ"ש לעיל כבר שלפי כח המוחין כך הוא כח שאר הגוף.

ואין ראוי לפי ההדרגה שיקבל בזמן ההוא אלא זה:

שזהו דבר עשוי לשינוי הזמנים ונמצא הפרש בין הדרגת עיבור יניקה ומוחין ובין גדלות ראשון וגדלות שני, כי עיבור יניקה ומוחין הולכים להשלים בניין האורות שיוכלו לפעול מה שצריך לעולם, אך גדלות ראשון ושני הוא שהאורות הבנויים ושלימים יפעלו בכח יותר גדול או בכח פחות. ונקרא זה הדרגת חשיבות האורות ופעולותיהם, והוא כעניין נשמה יתירה שבאדם שהבניין כבר נשלם בלא זה ואין תוספת בגוף כלום מן הנשמה יתירה אלא תוספת חשיבות ויקר, וכדלקמן במקומו.

ובהתחלקות הזה נעשים ישו"ת שניים:

כמ"ש למעלה, ויש להקשות: למה כל הפרצופים בשינויים משתנים שמותם ואלה לא, אלא נקראים ישו"ת שניים.

תשובה: יען הפעולה היא עצמה הפעולה הראשונה אלא שהיא במדרגה יותר שפילה והיינו, כי זה הוא רק מה שאו"א נותנים לז"א, רק כשאנו יכול לקבל אלא מן הסוף אז הוא כך, ונמצא שהוא העניין הראשון עצמו, אלא שלא נלקח כי אם חלק ממנו שהשלימו כמו הכל. והרי כשאנחנו צריכים אינם אלא נכללים כראוי במוחין משא"כ שאר הפרצופים שכל אחד עניין בפני עצמו כמ"ש. והראיה שאין זמן שלא יהיה להם מציאות מפני שיבלעו באחרים כמו אלה. עכ"ל לענייננו.

ספר

פחד יצחק

חלק הטבלאות

אוצר החכמה

הדפסה ברזולוציה מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה
פחד יצחק - ה' בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס': 423 הודפס ע"י אוצר החכמה

אוצר החכמה

אח"י 1234567

טבלא 1

ת"ת דא"א

גרון דאריך

שליש עליון דתי"ת (א"ב)

סוף החזה

שליש ורח"ל (א"ב)

חצי הת"ת טיבורא דלבא

שני שלשים
דתי"ת (א"ב)

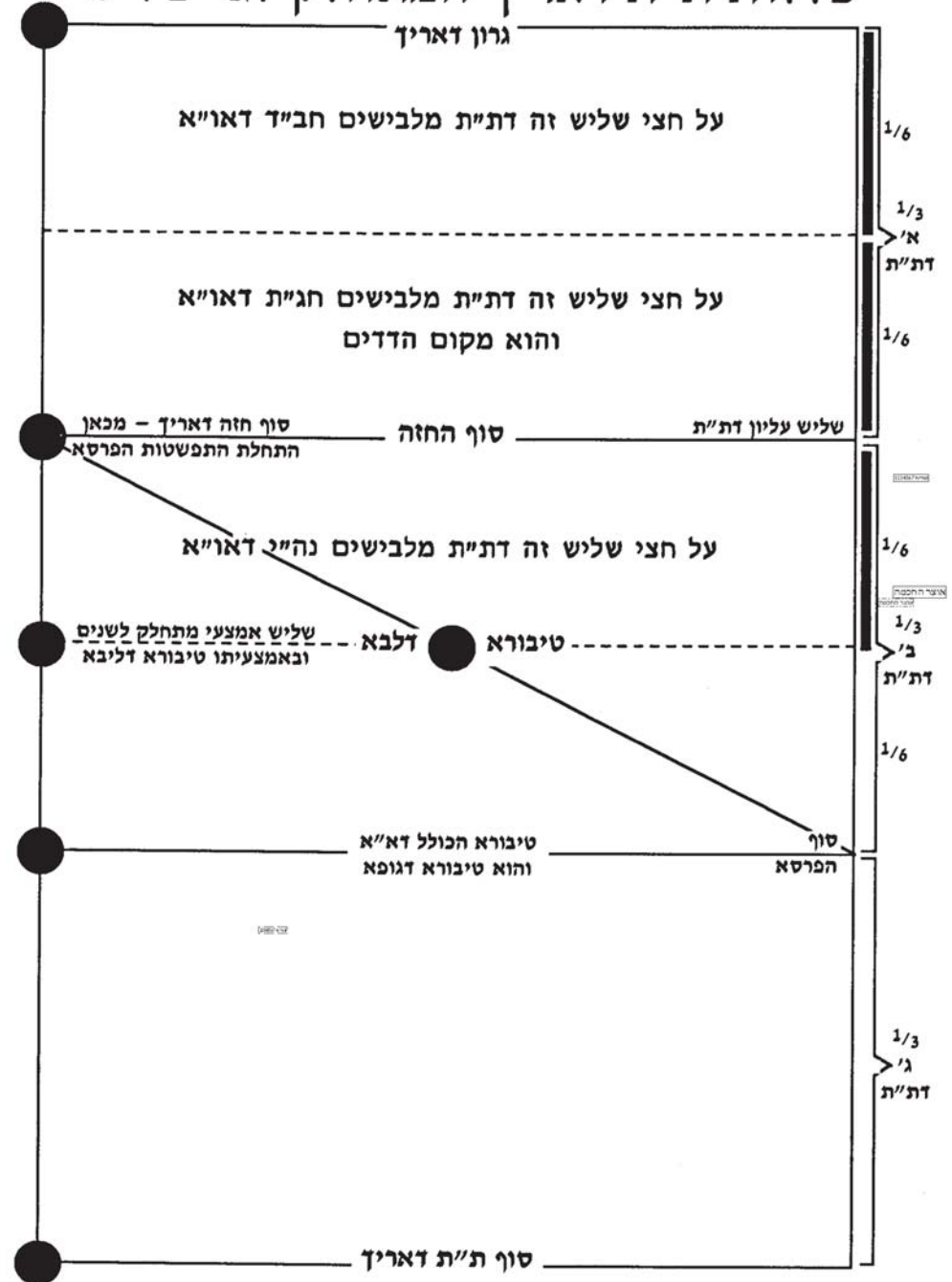
טיבורא דגופא

שני תתי"ת (ה)

סיום הת"ת

הדפסה ברזולוציה מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה
פחד יצחק - ה' בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס': 424 הודפס ע"י אוצר החכמה

טבלא 2 כללות ת"ת דאריך המתחלק לג' שלישים

טבלא 3

אבא עילאה		אימא עילאה	
כתר וחכמה דבינה דמ"ה	בינה דבינה דמ"ה	ו"ק דחכמה דב"ן	ה"ק דבינה דב"ן
ישראל סבא		תבונה	
ו"ק דבינה דמ"ה	מלכות דבינה דמ"ה	מלכות דחכמה דב"ן	מלכות דבינה דב"ן

אבא עילאה		אימא עילאה	
כתר וחכמה דבינה דמ"ה	ו"ק דחכמה דב"ן	בינה דבינה דמ"ה	ה"ק דבינה דב"ן
ישראל סבא		תבונה	
ו"ק דבינה דמ"ה	מלכות דחכמה דב"ן	מלכות דבינה דמ"ה	מלכות דבינה דב"ן

אגודת התורה

אבא עילאה מן הגרון עד החזה: אימא עילאה מן הגרון עד החזה:

ימין דימין: כתר וחכמה דבינה דמ"ה. ימין דשמאל: ו"ק דחכמה דב"ן.

שמאל דימין: בינה דבינה דמ"ה. שמאל דשמאל: ה"ק דבינה דב"ן.

יש"ס מן החזה עד הטבור: תבונה מן החזה עד הטבור:

ימין דימין: ו"ק דבינה דמ"ה. ימין דשמאל: מלכות דחכמה דב"ן.

שמאל דימין: מלכות דבינה דמ"ה. שמאל דשמאל: מלכות דבינה דב"ן.

הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכנה
פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס': 427 הודפס ע"י אוצר החכמה

אבא עילאה מן הגרון עד החזה:

ימין דימין: כתר וחכמה דבינה דמ"ה.

שמאל דימין: ו"ק דחכמה דב"ן.

יש"ס מן החזה עד הטבור:

ימין דימין: ו"ק דבינה דמ"ה.

שמאל דימין: מלכות דחכמה דב"ן.

אימא עילאה מן הגרון עד החזה:

ימין דשמאל: בינה דבינה דמ"ה.

שמאל דשמאל: ה"ק דבינה דב"ן.

תבונה מן החזה עד הטבור:

ימין דשמאל: מלכות דבינה דמ"ה.

שמאל דשמאל: מלכות דבינה דב"ן.

הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכנה
פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס': 428 הודפס ע"י אוצר החכמה

אבא	אימא	יש"ס	תבונה
אבא עילאה		אימא עילאה	
כתר וחכמה דבינה דמ"ה	ו"ק דחכמה דב"ן	בינה דבינה דמ"ה	ה"ק דבינה דב"ן
ישראל סבא		תבונה	
ו"ק דבינה דמ"ה	מלכות דחכמה דב"ן	מלכות דבינה דמ"ה	מלכות דבינה דב"ן

אבא מן הגרון עד הטבור:

כתר וחכמה דבינה דמ"ה, וו"ק דבינה דמ"ה.

יש"ס מן הגרון עד הטבור:

בינה דבינה דמ"ה, מלכות דבינה דמ"ה.

אימא מן הגרון עד הטבור:

ו"ק דחכמה דב"ן, ומלכות דחכמה דב"ן.

תבונה מן הגרון עד הטבור:

ה"ק דבינה דב"ן, ומלכות דבינה דב"ן.

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 429 הודפס ע"י אוצר החכמה
להדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה

אבא עילאה		אימא עילאה	
כתר וחכמה דבינה דמ"ה	ו"ק דבינה דמ"ה	ו"ק דחכמה דב"ן	מלכות דחכמה דב"ן
ישראל סבא		תבונה	
בינה דבינה דמ"ה	מלכות דבינה דמ"ה	ה"ק דבינה דב"ן	מלכות דבינה דב"ן

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 430 הודפס ע"י אוצר החכמה
להדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה

אבא עילאה		אימא עילאה	
כתר וחכמה דבינה דמ"ה	ו"ק דבינה דמ"ה	ו"ק דחכמה דב"ן	מלכות דחכמה דב"ן
ישראל סבא		תבונה	
בינה דבינה דמ"ה	מלכות דבינה דמ"ה	ה"ק דבינה דב"ן	מלכות דבינה דב"ן

אבא עילאה מן הגרון עד החזה: אימא עילאה מן הגרון עד החזה:

ימין דימין: כתר וחכמה דבינה דמ"ה.

ימין דשמאל: ו"ק דחכמה דב"ן.

שמאל דימין: ו"ק דבינה דמ"ה.

שמאל דשמאל: מלכות דחכמה דב"ן.

יש"ס מן החזה עד הטבור:

ימין דימין: בינה דבינה דמ"ה.

תבונה מן החזה עד הטבור:

ימין דשמאל: ה"ק דבינה דב"ן.

שמאל דימין: מלכות דבינה דמ"ה.

שמאל דשמאל: מלכות דבינה דב"ן.

אבא עילאה		אימא עילאה	
כתר וחכמה דבינה דמ"ה	ו"ק דבינה דמ"ה	בינה דבינה דמ"ה	מלכות דבינה דמ"ה
ישראל סבא		תבונה	
ו"ק דחכמה דב"ן	מלכות דחכמה דב"ן	ה"ק דבינה דב"ן	מלכות דבינה דב"ן

אבא עילאה מן הגרון עד החזה: אימא עילאה מן הגרון עד החזה:

ימין דימין: כתר וחכמה דבינה דמ"ה.

ימין דשמאל: בינה דבינה דמ"ה.

שמאל דימין: ו"ק דבינה דמ"ה.

שמאל דשמאל: מלכות דבינה דמ"ה.

יש"ס מן החזה עד הטבור:

ימין דימין: ו"ק דחכמה דב"ן.

תבונה מן החזה עד הטבור:

ימין דשמאל: ה"ק דבינה דב"ן.

שמאל דימין: מלכות דבינה דמ"ה.

שמאל דשמאל: מלכות דבינה דב"ן.

הדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכנה
פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 432 הודפס ע"י אוצר החכמה

הדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכנה
פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 431 הודפס ע"י אוצר החכמה

אימא עילאה		אבא עילאה	
מלכות דכינה דב"ן	ו"ק דחכמה דב"ן	ו"ק דכינה דמ"ה	כתר וחכמה דכינה דמ"ה
תבונה		ישראל סבא	
מלכות דכינה דב"ן	ה"ק דכינה דב"ן	מלכות דכינה דמ"ה	כינה דכינה דמ"ה

אבא עילאה מן הגרון עד החזה: אימא עילאה מן הגרון עד החזה:

ימין דימין: כתר וחכמה דכינה דמ"ה. ימין דשמאל: ו"ק דחכמה דב"ן.
שמאל דימין: ו"ק דכינה דמ"ה. שמאל דשמאל: מלכות דחכמה דב"ן.

יש"ס מן החזה עד הטבור: תבונה מן החזה עד הטבור:

ימין דימין: כינה דכינה דמ"ה. ימין דשמאל: ה"ק דכינה דב"ן.
שמאל דימין: מלכות דכינה דמ"ה. שמאל דשמאל: מלכות דכינה דב"ן.

הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכנה
פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 434 הודפס ע"י אוצר החכמה

אימא עילאה		אבא עילאה	
מלכות דכינה דמ"ה	כינה דכינה דמ"ה	ו"ק דכינה דמ"ה	כתר וחכמה דכינה דמ"ה
תבונה		ישראל סבא	
מלכות דכינה דב"ן	ה"ק דכינה דב"ן	מלכות דחכמה דב"ן	ו"ק דחכמה דב"ן

אבא עילאה מן הגרון עד החזה: אימא עילאה מן הגרון עד החזה:

ימין דימין: כתר וחכמה דכינה דמ"ה. ימין דשמאל: כינה דכינה דמ"ה.
שמאל דימין: ו"ק דכינה דמ"ה. שמאל דשמאל: מלכות דכינה דמ"ה.

יש"ס מן החזה עד הטבור: תבונה מן החזה עד הטבור:

ימין דימין: ו"ק דחכמה דב"ן. ימין דשמאל: ה"ק דכינה דב"ן.
שמאל דימין: מלכות דחכמה דב"ן. שמאל דשמאל: מלכות דכינה דב"ן.

הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכנה
פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 434 הודפס ע"י אוצר החכמה

אימא עילאה		אבא עילאה	
מ"ה דמ"ה	ב"ן דמ"ה	מ"ה דמ"ה	ב"ן דמ"ה
כתר וחכמה דבינה דמ"ה	ו"ק דבינה דמ"ה	כתר וחכמה דבינה דמ"ה	ו"ק דבינה דמ"ה
ישראל סבא		ישראל סבא	
מלכות דבינה דמ"ה	ב"ן דמ"ה	מלכות דבינה דמ"ה	ב"ן דמ"ה
תבונה		תבונה	
מלכות דבינה דמ"ה	ב"ן דמ"ה	מלכות דבינה דמ"ה	ב"ן דמ"ה

אברהם

אבא עילאה מן הגרון עד החזה:

ימין דימין: כתר וחכמה דבינה דמ"ה.

שמאל דימין: ו"ק דבינה דמ"ה.

(יש"ס דאבא עילאה)

יש"ס מן החזה עד הטבור:

ימין דימין: בינה דבינה דמ"ה.

שמאל דימין: מלכות דבינה דמ"ה.

אימא עילאה מן הגרון עד החזה:

ימין דשמאל: ו"ק דחכמה דב"ן.

שמאל דשמאל: מלכות דחכמה דב"ן.

(תבונה דאימא עילאה)

תבונה מן החזה עד הטבור:

ימין דשמאל: ה"ק דבינה דב"ן.

שמאל דשמאל: מלכות דבינה דב"ן.

אימא עילאה		אבא עילאה	
מלכות דבינה דמ"ה	בינה דבינה דמ"ה	ו"ק דבינה דמ"ה	כתר וחכמה דבינה דמ"ה
תבונה		ישראל סבא	
מלכות דבינה דב"ן	ה"ק דבינה דב"ן	מלכות דחכמה דב"ן	ו"ק דחכמה דב"ן

אברהם

אבא עילאה מן הגרון עד החזה:

ימין דימין: כתר וחכמה דבינה דמ"ה.

שמאל דימין: ו"ק דבינה דמ"ה.

יש"ס מן החזה עד הטבור:

ימין דימין: ו"ק דחכמה דב"ן.

שמאל דימין: מלכות דחכמה דב"ן.

אימא מן הגרון עד החזה:

ימין דשמאל: בינה דבינה דמ"ה.

שמאל דשמאל: מלכות דבינה דמ"ה.

תבונה מן החזה עד הטבור:

ימין דשמאל: ה"ק דבינה דב"ן.

שמאל דשמאל: מלכות דבינה דב"ן.

הדפסה ברזולוציה מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכנה
 פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 436 הודפס ע"י אוצר החכמה

הדפסה ברזולוציה מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכנה
 פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 435 הודפס ע"י אוצר החכמה

אבא עילאה		אימא עילאה	
כתר וחכמה דבינה דמ"ה	ו"ק דבינה דמ"ה	ו"ק דחכמה דב"ן	מלכות דחכמה דב"ן
ישראל סבא		תבונה	
בינה דבינה דמ"ה	מלכות דבינה דמ"ה	ה"ק דבינה דב"ן	מלכות דבינה דב"ן

אוצר החכמה

אבא עילאה מן הגרון עד החזה: אימא עילאה מן הגרון עד החזה:

ימין דימין: כתר וחכמה דבינה דמ"ה.

ימין דשמאל: ו"ק דחכמה דב"ן.

שמאל דימין: ו"ק דבינה דמ"ה.

שמאל דשמאל: מלכות דחכמה דב"ן.

יש"ס מן החזה עד הטבור:

ימין דימין: בינה דבינה דמ"ה.

תבונה מן החזה עד הטבור:

ימין דשמאל: ה"ק דבינה דב"ן.

שמאל דימין: מלכות דבינה דמ"ה.

שמאל דשמאל: מלכות דבינה דב"ן.

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס': 437/ הודפס ע"י אוצר החכמה
הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה

אבא עילאה		אימא עילאה	
כתר וחכמה דבינה דמ"ה	ו"ק דבינה דמ"ה	ו"ק דחכמה דב"ן	מלכות דחכמה דב"ן
ישראל סבא		תבונה	
בינה דבינה דמ"ה	מלכות דבינה דמ"ה	ה"ק דבינה דב"ן	מלכות דבינה דב"ן
אבא עילאה		אימא עילאה	
ישראל		לאה	
ו"ק דמ"ה		ו"ק דב"ן	
יעקב		רחל	
מלכות דמ"ה		מלכות דב"ן	

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס': 438/ הודפס ע"י אוצר החכמה
הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה

שם	פשוט	מלא	מלא דמלא
כתר	קוצו של י'	קוצו של י'	קוצו של י'
חכמה	י'	יוד	יוד ויו דלת
בינה	ה'	הי	הי יוד
ו"ק	ו'	ויו	ויו יוד ויו
עטרת היסוד	ה'	הי	הי יוד
מלכות	מספר כ"ו	מספר ע"ב	מספר תר"י

פשוט בכתר: יהו"ה.
כתר דכתר: קוצו של י'.
חכמה דכתר: י'.
בינה דכתר: ה'.
ו"ק דכתר: ו'.
עטרת היסוד דכתר: ה'.
מלכות דכתר: חשבונו
שהוא כ"ו.

מלא בחכמה: יוד הי ויו הי
כתר דחכמה: קוצו של י'.
חכמה דחכמה: יוד.
בינה דחכמה: הי.
ו"ק דחכמה: ויו.
עטרת היסוד דחכמה: הי.
מלכות דחכמה: חשבונו
שהוא ע"ב.

מלא דמלא בבינה: יוד ויו
דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד.
כתר דבינה: קוצו של י'.
חכמה דבינה: יוד ויו דלת.
בינה דבינה: הי יוד.
ו"ק דבינה: ויו יוד ויו.
עטרת היסוד דבינה: הי יוד.
מלכות דבינה: חשבונו
שהוא תר"י.

אימא עילאה		אבא עילאה	
מלכות דחכמה דב"ן	ו"ק דחכמה דב"ן	ו"ק דבינה דמ"ה	כתר וחכמה דבינה דמ"ה
תבונה		ישראל סבא	
מלכות דבינה דב"ן	ה"ק דבינה דב"ן	מלכות דבינה דמ"ה	בינה דבינה דמ"ה

אבא עילאה מן הגרון עד החזה: אימא עילאה מן הגרון עד החזה:

ימין דימין: כתור וחכמה דבינה דמ"ה.

שמאל דימין: ו"ק דבינה דמ"ה.

יש"ס מן החזה עד הטבור: תבונה מן החזה עד הטבור:

ימין דימין: בינה דבינה דמ"ה.

שמאל דימין: מלכות דבינה דמ"ה.

הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכנה
פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס': 439 הודפס ע"י אוצר החכמה

	כתר	חכמה	בינה
שם	ריבוע דפשוט	ריבוע דמלא	ריבוע דמלא דמלא
כתר	י'	יוד	יוד ויו דלת
חז"ב	י"ה	יוד הי	יוד ויו דלת הי יוד
חג"ת	יה"ו	יוד הי ויו	יוד ויו דלת הי יוד ויו יוד ויו
נה"י ועטה"י	יהו"ה	יוד הי ויו הי	יוד ויו דלת הי יוד ויו יוד ויו הי יוד
מלכות	מספר ע"ב	מספר קפ"ד	מספר שני אלפים עק"ב

פשוט בכתר: י, יה, מלא בחכמה: יוד יוד הי יהו, יהו"ה.
 כתר דכתר: י'. יוד הי ויו יוד הי ויו הי כתר דחכמה: יוד.
 חז"ב דכתר: י"ה. חז"ב דחכמה: יוד הי. חג"ת דכתר: יה"ו. חג"ת דחכמה: יוד הי ויו.
 נה"י ועטה"י דכתר: נה"י ועטה"י דחכמה: נה"י ועטה"י דבינה: יוד ויו דלת הי יוד ויו יהו"ה.
 מלכות דכתר: חשבונם שהוא ע"ב. מלכות דחכמה: חשבונם שהוא קפ"ד. מלכות דבינה: חשבונם שהוא כ' אלפים עק"ב.

י"ב מדריגות דפשוט ומלא ומלא דמלא (כח"ב) דפנים ואחור דהוי"ה דע"ב

החכמה

טבלא 19-א ארבע מדריגות דכתר

	פנים	אחור
א	יהו"ה	י יה יהו יהו"ה
ג	כ"ו	ע"ב

טבלא 19-ב ארבע מדריגות דחכמה

	פנים	אחור
ה	יוד הי ויו הי	יוד, יוד הי, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי
ז	ע"ב	קפ"ד

טבלא 19-ג ארבע מדריגות דבינה

	פנים	אחור
ט	יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד.	יוד ויו דלת, יוד ויו דלת הי יוד, יוד ויו דלת הי יוד ויו יוד ויו, יוד ויו דלת הי יוד ויו הי יוד.
יא	תר"י	ב' אלפים עק"ב

ח' מדריגות דפשוט ומלא ומלא דמלא (ו"ק ומלכות) דפנים
 ואחור דהוי"ה דע"ב
 (ועם הי"ב מדרגות הנז' בכח"ב יהיו בס"ה כ' מדרגות)

טבלא 20-א ארבע מדריגות דז"א (ו"ק)

<small>אוצר החכמה</small>	פנים	אחור
יג	יוד הי ויו הי	יוד, יוד הי, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי
טו	ע"ב	קפ"ד
	טז	

טבלא 20-ב ארבע מדריגות דמלכות

	פנים	אחור
יז	יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד.	יוד ויו דלת, יוד ויו דלת הי יוד, יוד ויו דלת הי יוד ויו יוד ויו, יוד ויו דלת הי יוד ויו הי יוד.
יט	תר"י	ב' אלפים עק"ב
	כ	

הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה
 פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 444 הודפס ע"י אוצר החכמה

י"ב מדריגות דכח"ב דאבא

טבלא 21

אחור	י יה יהוה	ע"ב	יוד, יוד הי, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי	קפ"ד	יוד ויו דלת, יוד ויו דלת הי יוד ויו דלת הי יוד ויו הי יוד.	ב' אלפים עק"ב
	ב	ד	ו	ח	י	יב
פנים	יהוה	כ"ד	יוד הי ויו הי	ע"ב	יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד.	תר"י
	ז	ה	ו	ז	ט	יא

הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה
 פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 444 הודפס ע"י אוצר החכמה

אחר		פנים	
יוד, יוד הי, יוד הי וין, יוד הי וין הי	יך	יוד הי וין הי	יג
קפ"ד	טז	ע"ב	טו

טבלא 23 ארבע מדריגות דמלכות דאבא

אחר		פנים	
יוד וין דלת, יוד וין דלת הי יוד, יוד וין דלת הי יוד וין, יוד וין דלת הי יוד וין יוד וין הי יוד.	יח	יוד וין דלת, הי יוד, וין יוד וין, הי יוד.	יז
ב' אלפים עק"ב	כ	תר"י	יט

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 445 הודפס ע"יי אוצר החכמה
הדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה

טבלא 24 י"ב מדריגות דכח"ב דאימא

אחר		פנים	
א אה אהי אהיה	ב	אהיה	ז
מ"ד	ד	כ"א	ג
אלף, אלף הי, אלף הי יוד, אלף הי יוד הי	ו	אלף הי יוד הי	ה
תקמ"ד	ח	קס"א	ו
אלף למד פא, אלף למד פא הי יוד, אלף למד פא הי יוד וין דלת, אלף למד פא הי יוד וין דלת הי יוד.	י	אלף למד פא, הי יוד, יוד וין דלת, הי יוד.	ט
ב' אלפים קנ"ו	יב	תתי"ב	יז

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 446 הודפס ע"יי אוצר החכמה
הדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה

אחר		פנים	
אלף, אלף הי, אלף הי יוד, אלף הי יוד הי	יך	אלף הי יוד הי	יג
תקמ"ד	טז	קס"א	טו

ארבע מדרגות דמלכות דאזמא

אחר		פנים	
אלף למד פא, אלף למד פא הי יוד, אלף למד פא הי יוד ויו דלת, אלף למד פא הי יוד ויו דלת הי יוד.	יח	אלף למד פא, הי יוד, יוד ויו דלת, הי יוד.	יז
בי אלפים קנ"ו	כ	תתי"ב	יט

י"ב מדרגות דכח"ב דישי"ס

אז"ת

אחר		פנים	
י יה יחו יחזה	ב	יחזה	זא
ע"ב	ד	כ"ד	ג
יוד, יוד הי, יוד הי ואו, יוד הי ואו הי	ו	יוד הי ואו הי	ה
קס"ד	ח	ס"ג	ז
יוד ויו דלת, יוד ויו דלת הי יוד, דלת הי יוד ואו אלף ואו, יוד ויו דלת הי יוד ואו אלף ואו הי יוד.	י	יוד ויו דלת, הי יוד, ואו אלף ואו, הי יוד.	ט
בי אלפים שי"ח	יב	תרפ"ג	יא

אחר		פנים	
יוד, יוד הי, יוד הי ואו, יוד הי ואו הי	יך	יוד הי ואו הי	יג
קס"ז	טז	ט"ג	טו

אחר		פנים	
יוד ויו דלת, יוד ויו דלת הי יוד, יוד ויו דלת הי יוד ואו אלק ואו, יוד ויו דלת הי יוד ואו אלק ואו הי יוד.	יח	יוד ויו דלת, הי יוד, ואו אלק ואו, הי יוד.	יז
כ' אלפים שי"ח	כ	תקפ"ג	יט

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס: 449 הודפס ע"י אוצר החכמה
הדפסה ברוולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה

אחר		פנים	
א אה אהי אהיה	ב	אהיה	אז
מ"ד	ד	כ"א	ג
אלף, אלף הי, אלף הי יוד, אלף הי יוד הי	ו	אלף הי יוד הי	ה
תקמ"ד	ח	קס"א	ז
אלף למד פא. אלק למד פא הי יוד. אלק למד פא הי יוד ויו דלת. אלק למד פא הי יוד ויו דלת הי יוד.	י	אלף למד פא, הי יוד, יוד ויו דלת, הי יוד.	ט
כ' אלפים קנ"ו	יב	תתי"ב	יא

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס: 450 הודפס ע"י אוצר החכמה
הדפסה ברוולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה

		פנים	
אחר		אלף הי יוד הי	יג
אלף, אלף הי, אלף הי יוד, אלף הי יוד הי	יד		
תקמ"ד	טז	קס"א	טו

טבלא 32 ארבע מדריגות דמלכות דתבונה

		פנים	
אחר		אלף למד פא, הי יוד, אלף למד פא הי יוד ויו דלת, אלף למד פא הי יוד ויו דלת הי יוד.	יז
אלף למד פא, אלף למד פא הי יוד, אלף למד פא הי יוד ויו דלת, אלף למד פא הי יוד ויו דלת הי יוד.	יח		
ב' אלפים קנ"ו	כ	תת"ב	יט

טבלא 33 י"ב מדריגות דכח"ב דז"א

		פנים	
אחר		יחודה	זא
י ית יתו יחודה	ב		
ע"ב	ד	כ"ד	ג
יוד, יוד הא, יוד הא ואז, יוד הא ואז הא	ו	יוד הא ואז הא	ה
ק"ל	ח	מ"ה	ז
יוד ואז דלת, יוד ואז דלת הא אלף, יוד ואז דלת הא אלף ואז אלף ואז אלף ואז, יוד ואז דלת הא אלף ואז אלף ואז הא אלף.	י	יוד ואז דלת, הא אלף, ואז אלף ואז, הא אלף.	ט
ב' אלפים תר"י	יב	תתל"ח	יא

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 451 הודפס ע"י אוצר החכמה

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 452 הודפס ע"י אוצר החכמה

הדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכנה

אחר	פנים	
יוד, יוד הא, יוד הא ואו	יך	יג
יוד הא ואו הא		יג
ק"ל	טז	טז

הדפסה

אחר	פנים	
יוד ואו דלת, יוד ואו דלת הא אלק, יוד ואו דלת הא אלק ואו אלק ואו, יוד ואו דלת הא אלק ואו אלק ואו הא הא אלק.	יח	יז
יוד ואו דלת הא אלק ואו אלק ואו הא הא אלק.	יח	יז
ב' אלפים תר"י	כ	יט

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס: 453 הודפס ע"י אוצר החכמה
הדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכה

אחר	פנים	
א אלה אלה אלה	ב	ז
מ"ד	ד	ג
אלק, אלק הא, אלק הא יוד, אלק הא יוד הא	ו	ה
תק"ח	ח	ז
אלק למד פא, אלק למד פא הא אלק, אלק למד פא הא אלק יוד ואו דלת, אלק למד פא הא אלק יוד ואו דלת הא אלק.	י	ט
ב' אלפים תס"ז	יב	יא

אוצר החכמה

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס: 454 הודפס ע"י אוצר החכמה
הדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכה

אחור		פנים	
יוד, יוד הוה, יוד הוה וו, יוד הוה וו הוה	יד	יוד הוה וו הוה	יג
קמ"ד	טז	ב"ז	טו

אחור		פנים	
יוד וו דלת, יוד וו דלת הוה הוה, יוד וו דלת הוה הוה וו וו, יוד וו דלת הוה הוה וו וו הוה הוה	יד	יוד וו דלת, הוה הוה, וו וו, הוה הוה	יז
אלף תתקצ"ב	כ	תק"ל	יט

אחור		פנים	
א אה אהי אהיה	ב	אהיה	ז
מ"ד	ד	כ"א	ג
אלף, אלף הוה, אלף הוה יוד, אלף הוה יוד הוה	ו	אלף הוה יוד הוה	ה
תקכ"ד	ח	קכ"א	ז
אלף למד פא, אלף למד פא הוה הוה, אלף למד פא הוה הוה יוד וו דלת, אלף למד פא הוה הוה יוד וו דלת הוה הוה	י	אלף למד פא, הוה הוה, יוד וו דלת, הוה הוה	ט
ב' אלפים ע"ו	יב	תשע"ב	יא

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 457 הודפס ע"י אוצר החכמה
 הדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 458 הודפס ע"י אוצר החכמה
 הדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה

טבלא 43

אחר		פנים	
אלק, אלק הוה, אלק הוה יוד, אלק הוה יוד הוה	יך	אלק הוה יוד הוה	יג
תקכ"ד	טז	קנ"א	טז

טבלא 44

אחר		פנים	
אלק למד פא, אלק למד פא הוה הוה, אלק למד פא הוה הוה יוד וו דלת, אלק למד פא הוה הוה יוד וו דלת הוה הוה.	יח	אלק למד פא, הוה הוה, יוד וו דלת, הוה הוה.	יז
ב' אלפים ע"ו	כ	תשע"ב	יט

הדפסה

הדפסה

טבלא 45

תבונה	אימא	יש"ס	אבא
ה"ק דבינה רב"ן	בינה דבינה רמ"ה	ו"ק דחכמה רב"ן	כתר וחכמה דבינה רמ"ה
מלכות דבינה רב"ן	מלכות דבינה רמ"ה	מלכות דחכמה רב"ן	ו"ק דבינה רמ"ה

טבלא 46

תבונה	אימא	יש"ס	אבא
ה"ק דבינה רב"ן	ו"ק דחכמה רב"ן	בינה דבינה רמ"ה	כתר וחכמה דבינה רמ"ה
מלכות דבינה רב"ן	מלכות דחכמה רב"ן	מלכות דבינה רמ"ה	ו"ק דבינה רמ"ה

הדפסה

פחד יצחק - ה בן זכרי, יצחק בן משה עמוד מס : 459 הודפס ע"י אוצר החכמה
הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה